

๑

ภายในคฤหาสน์หลังใหญ่ซึ่งตั้งตระหง่านอยู่กลางความมืดมิดแห่งรัตติกาล ทุกชีวิตหลับใหล มีเพียงผู้เดียวที่ตื่นอยู่เสมอทุกคำคืน และใช้ชีวิตปกติเสมือนเป็นเวลากลางวัน

ไฟในห้องแต่งตัวแบบวอลท์อินคลอเซตสว่างขึ้น สุภาพสตรีวัยหกสิบตอนปลายปรากฏกายกลางห้อง

เธอมีใบหน้านามเพริศแพรวราวกับภาพเขียนของจิตรกรเอก ผมสีดำกลับเกล้ามวยไว้อย่างประณีต ลำคอระหงประดับสร้อยทับทิมล้อมเพชร ขนาดมหึมาจับกับต่างหูที่ออกแบบมาให้เข้าชุดกัน ร่างเพรียวแต่งชุดราตรีสีแดงเพลิงปักเลื่อมแวววาวบนกระโปรงบานซึ่งตัดเย็บด้วยผ้าบางพลิ้วซ้อนเป็นชั้นๆ ชายกระโปรงสูงเหนือข้อเท้าขึ้นมาเล็กน้อย เผยให้เห็นรองเท้าส้นสูงสำหรับเต้นรำสีดำแซมทอง

เครื่องแต่งกายสุดแสนอลังการและบุคลิกอันงามสง่าส่งให้เธอดูเหมือนนางพญาผู้ทรงอำนาจเหนือข้าทาสบริวาร ผิดกันก็แต่เธอยืนอยู่อย่างโดดเดี่ยวกลางห้องแต่งตัวหรูหรา เรียงรายไปด้วยชั้นวางของกรูกระจกใส

ภายในจัดวางกระเป๋าแบรนต์เนม รองเท้าส้นสูงราคาแพง เครื่องประดับ
สำหรับงานแฟชั่น วิกผมสารพัดทรง ทั้งหมดนี้เป็นของเธอคนเดียว

ร่างเพรียวในชุดราตรีบานพลิวัมเพลงพลาซมุนตัวด้วยท่วงท่า
ของนักเต้นรำที่เชี่ยวชาญ เพื่อล่อลวงลึกลงเข้าไปในห้องซึ่งมีกระจกเงาอยู่
รอบด้าน ซ่อนตู้เซฟและตู้เสื้อผ้าหลายสิบใบไว้อย่างแนบเนียน ด้านในสุด
ของห้องมีโต๊ะเครื่องแป้งขนาดใหญ่พร้อมกับเครื่องสำอางแบรนต์ดังวางรอ
ให้ใช้งาน

ทุกครั้งที่เข้ามาในห้องนี้เธอเป็นต้องหงุดหงิด เพราะไม่มีวันจะได้
เห็นเงาของตนสะท้อนมาจากกระจกเหล่านั้นอีกต่อไปแล้ว

แต่วันนี้...เธออารมณ์ดี

ร่างระหงเคลื่อนกายไปยังโต๊ะเครื่องแป้งด้วยท่วงท่าราวกับหงส์เหิน
ประตูลับหลังกระจกบานโน้ต๊ะเครื่องแป้งเปิดออกเองโดยอัตโนมัติ มีเพียง
สิ่งเดียวที่ถูกซ่อนอยู่ในนั้น

กล่องเครื่องประดับสีเงิน ซึ่งไม่มีใครหาเจอนอกจากเธอเพียงคนเดียว
บนฝากล่องแกะสลักอักษรย่อ 'P.N.' ชื่อและนามสกุลของเธอเอง

‘ปราณปริยา นกุลาลบตี’

สามีสั่งให้ช่างชาวอิตาลีทำให้เพื่อเป็นของขวัญเนื่องในโอกาสครบรอบ
แต่งงานปีแรก เขาตั้งใจให้ปราณปริยาใช้เก็บของมีค่า แต่ภาคณูมิรู้หรือ
ว่าของมีค่าที่สุดสำหรับเธอไม่ใช่เครื่องประดับราคาแพง ทว่าเป็นความ
ทรงจำอันงดงาม

กล่องสีเงินลอยมาวางบนโต๊ะเครื่องแป้งอย่างรู้หน้าที่ ปราณปริยา
ทรุดกายลงบนม้านั่งซึ่งลากออกมารออยู่แล้ว

“เปิด!”

สิ้นเสียงสั่ง ฝากล่องก็दैงออก เผยให้เห็นรูปถ่ายบิกหนึ่งวางอยู่
ภายใน

ปราณปริยาหยิบภาพถ่ายมาดูทีละใบ มีทั้งภาพบิดามารดาผู้ล่วงลับ

รูปหมู่ครอบครัว ภาพลูกหลาน ภาพเธอกับสามีในวันสำคัญต่างๆ ไปจนถึงรูปสองสามใบที่อยู่ด้านล่างสุด

เจ้าของมือเรียบเรียบภาพถ่ายสีขาวดำเหล่านั้นมาเฟ่งพินิจ มันเป็นรูปของหนุ่มน้อยวัยต้นยี่สิบจำนวนสามคน แต่งชุดนักศึกษา ผูกเนกไทซึ่งมีตราของสถาบันรัฐชื่อดัง พวกเขาถอดคอกันยืมให้กล้องอย่างสดใส แสดงถึงมิตรภาพที่แน่นแฟ้นอย่างไม่น่ามีสิ่งใดทำให้ทั้งสามแตกคอกันได้เลย

ปราวณปริยาอดอมยิ้มตามไปด้วยไม่ได้ เธอเลื่อนสายตาไปยังลายมือของหนุ่มน้อยแต่ละคนที่เซ็นชื่อตนเองไว้ตรงที่ว่างใต้ภาพของพวกเขา ก่อนอ่านชื่อเรียงลำดับจากคนที่อยู่ซ้ายสุด

“เทียม เจริญกิจพัฒนา...เลอสรרך เลอเลิศพงศ์...ภาคภูมิ นฤบาล-ปติ”

น้ำเสียงยามหญิงสูงวัยเอ่ยชื่อบุคคลสุดท้ายอ่อนโยนยิ่งกว่าใคร เพราะเขาคือสามีของเธอเอง

เรียบปากอ้อมคลายยิ้มลง ดวงตาเปลี่ยนเป็นเศร้าสร้อย เธอเก็บรูปดังกล่าวลงในกล่อง หยิบอีกใบขึ้นมา มันยังคงเป็นภาพผู้ชายทั้งสาม คราวนี้มีสาวน้อยอีกสองคนเพิ่มมาด้วย

คนแรกอยู่ด้านซ้ายสุดของภาพ เธอแต่งชุดนักศึกษา หน้าตาจิ้มลิ้ม พริ้มเพราพร้อมกับตุ๊กตา รวบผมเป็นหางม้า ดูยุ่งๆ เล็กน้อย แต่น่าเอ็นดู ขัดกับแวตามุ่งมั่นจริงจัง

“ลม...เพื่อนรักของฉัน”

ปราวณปริยายืมให้สาวน้อยในรูป ลลนาเป็นเพื่อนรักของเธอมาตั้งแต่นั้นมัธยมศึกษาจนเข้าเรียนคณะอักษรศาสตร์มาด้วยกัน

“ตอนนี้เธอก็คือ ลลนา เลอเลิศพงศ์ แล้วสินะ”

ปราวณปริยายืมกว้างขึ้นยามพินิจมองเพื่อนรักซึ่งยืนอยู่ติดกับเลอสรרך ไม่มีใครเคยคิดว่าทั้งคู่จะมาลงเอยเป็นคู่ชีวิตกัน แต่พวกเขาก็เป็นคู่ที่น่ารักที่สุด

“และนี่ก็ฉันเอง”

ปราณปริยาจ้องมองสาวน้อยในชุดดรัมเมเยอร์ซึ่งแม้จะเป็นรูปวาดอดีตดาวมหาวิทยาลัยก็จำได้แม่นยำที่จริงมันคือชุดสีขาวยลิบเงิน คอปกตั้งติดอินทรีบนบ่าทั้งสองข้าง กระโปรงบานสั้นกุด อวดเรียวขางามสมส่วน มีรองเท้าบูตสูงคลุมขึ้นมาถึงครึ่งแข้ง เธอปล่อยผมหยักศกยาวสลวยเหนือบ่า เซตเข้ารูปตามสมัยนิยมในตอนนั้น และสวมหมวกทรงสูงมีขนนกประดับบนยอด ในมือถือคทาดรัมเมเยอร์ไม้หนึ่งของมหาวิทยาลัย

ตำแหน่งยืนของปราณปริยาในรูปนี้ก็เหมือนกับแทบทุกครั้ง คือตรงกลาง เสมือนเธอเป็นศูนย์กลางความสนใจของทุกคน

ในภาพปราณปริยายืนอยู่ระหว่างเลอสรร์กับเทียมที่ต่างก็ยิ้มกว้าง เอนศีรษะมาทางเธอ รวากับจะแข่งกันอยู่ในทีว่าใครได้อยู่ใกล้นางในดวงใจมากกว่า ขณะที่ภาควิทยุติเคร่งขรึมอยู่ริมขวาสุดของรูป เขาไม่แสดงความชื่นชอบต่อปราณปริยาอย่างออกนอกหน้าเหมือนเพื่อนๆ แต่มักใช้การกระทำบ่งบอกว่าเธอสำคัญที่สุดสำหรับเขา

“คนพูดน้อยแต่ต๋อยหนัก เพราะอย่างนี้นั่นถึงสนใจคุณ”

ปราณปริยายิ้มขบขัน เธอเพิ่งจะมาค้นพบว่าภาควิทยุติทำอะไรที่คาดไม่ถึงบ่อยๆ และใส่ใจเธอมากกว่าที่คิดก็ตอนเธอไปกับเขาไปเรียนต่อปริญญาโทที่ประเทศอังกฤษเพียงสองคน

“แล้วฉันก็เลยรักคุณ” ปลายนิ้วเรียวยาวไปบนวงหน้าคอมสันของสามีอย่างโหยหา

เธอถอนใจเมื่อนึกถึง ‘การเลือก’ ของตน อันเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ความสัมพันธ์ของเพื่อนรักทั้งสามสั่นคลอน

หญิงสูงวัยหยิบรูปงานมงคลสมรสของตัวเองกับภาควิทยุติขึ้นมา เทียมเลอสรร์ และลลนมาร่วมงานด้วย แม้สองหนุ่มจะยิ้ม แต่ดวงตาเศร้าหมองยิ่งนัก ยิงดีที่ข้างกายของเลอสรร์มีลลนาคอยปลอบใจ เพราะเหตุนี้ไม่กี่เดือนต่อมาทั้งคู่จึงแต่งงานกัน

ปรานปรียามองภาพสุดท้ายตรงกันกล้อง เป็นรูปที่ถ่ายหน้าบริษัท
เก่าของเพื่อนรักทั้งสาม พวกเขาเคยเป็นหุ้นส่วนทำธุรกิจก่อสร้างด้วยกัน

เธอยืนเคียงข้างสามี ถัดไปเป็นเลอสรรค์กับลลนา ตามด้วยเทียมซึ่ง
แต่งงานกับเพ็ญ เจ้าสาวที่ครอบครัวหาไว้ให้ มีเด็กน้อยสามคนยืนเกาะกลุ่ม
กันอยู่ตรงมุมขวาของภาพ ซึ่งก็คือบุตรชายของพวกเขา

เด็กๆ เกิดไล่เลี่ยและน่าจะเป็นเพื่อนรักกันเฉกเช่นบิดา ทว่ากลับมี
เหตุไม่คาดฝันทำให้ความสัมพันธ์ขาดสะบั้นลง เมื่อจู่ๆ เงินหมุนเวียนใน
บริษัทหายไประลอกรอยถึงยี่สิบล้าน หุ้นส่วนทั้งสามต่างโทษกันเอง
ว่าใครบางคนในหมู่พวกเขาโกงเงินไป

หลังเกิดเรื่องไม่มีใครมองหน้ากันติด แม้แต่ปรานปรียากับลลนาซึ่ง
เคยเป็นเพื่อนรัก ขณะที่ภาคภูมิ เทียม เลอสรรค์ ต่างก็ไปเปิดบริษัท
ก่อสร้างของตนเอง และขับเคี่ยวแข่งกันในทุกๆ เรื่องนับจากนั้นมา ตั้งแต่
รุ่นพ่อ ไปจนรุ่นลูก มาถึงรุ่นหลาน

ปรานปรียาทอนใจอย่างเศร้าสร้อย เธอก็มองตนเอง ชุตราตรีสีแดง
เพลิงไม่เหมาะกับอารมณ์โศกศัลย์เอาเสียเลย ร่างระหงลุกขึ้นยืน แล้วหมุน
ตัว กระโปรงบานพลิ้วก็พลันเปลี่ยนเป็นสีม่วงเข้มเกือบดำหม่นมัวพอๆ กับ
จิตใจหดหู่ในยามนี้

“ฉันทำความปรารถนาก่อนตายไม่สำเร็จ”

ใช่...เธอตายมานานแล้ว...ตาย...ก่อนที่ทุกคนที่เธอรักจะคืนดีกัน...

เสียงนกร้องดังมาจากนอกหน้าต่างเป็นสัญญาณว่ายามเช้าใกล้มาถึง
ปรานปรียาเก็บรูปเก่าๆ ทั้งหมดกลับลงไปไนท์คลับ ก่อนจะกริดนัว แบบมี
ออก ภาพถ่ายจากกระดาดาดใหม่เอี่ยมก็ปรากฏขึ้นในมือ

แสงทองจากดวงอาทิตย์ลอดเข้ามาทางช่องหน้าต่างแทนที่แสงไฟ
ในห้องซึ่งดับลงอย่างรู้งาน ดวงตะวันยามเช้าส่องให้เห็นรูปถ่ายซึ่งเธอได้มา
จากนั้สสร หลานสาวคนเล็ก

หนึ่งในภาพนั้นถ่ายในงานเลี้ยงฉลองเนื่องในโอกาสที่นั้สสรสอบเข้า

มหาวิทยาลัยได้ จัดในภัตตาคารของโรงแรมหรูใจกลางกรุง เดิมทีครอบครัวของเธอตั้งใจจะกินเลี้ยงกันเฉพาะญาติสนิท แต่นักสสรซึ่งรับรู้ความปรารถนาของปราวณปรียาต้องการสานฝันให้ยาด้วยการขอร้องบิดามารดาให้เชิญชัยภักดิ์และครอบครัวของเขามาด้วย

ชัยภักดิ์ก็คือหลานชายคนโตของเทียมกับเพ็ญ ภาพประวัติศาสตร์จึงเกิดขึ้น

ภาคภูมิใจนั่งติดกับคุณยายของนักสสรซึ่งนั่งอยู่ตรงกลาง บิดามารดาของนักสสรนั่งถัดจากเขา ขณะที่ด้านซ้ายของคุณยายของนักสสรต่อด้วยเพ็ญและบิดามารดาของชัยภักดิ์ ด้านหลังในแถวเ็นคือหลานๆ ของทั้งสองตระกูล โดยมีนักสสรยืนอยู่ตรงกลางติดกับชัยภักดิ์

แม้บรรยากาศในภาพจะตึงเครียดเหมือนทุกคนถูกบังคับให้มาถ่ายรูปร่วมกัน แทบไม่มีใครกล้ายิ้ม ยกเว้นนักสสรและผู้เป็นยายที่ไม่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ใดๆ ของสองตระกูล แต่เพียงเท่านั้นปราวณปรียาก็ปลื้มปริ่มจนน้ำตาซึม

เธอใช้ปลายนิ้วซับน้ำตา ปลอดภัยตนเองว่าอย่างน้อยสองครอบครัวก็กลับมาฟื้นฟูความสัมพันธ์กันอีกครั้งด้วยการช่วยเหลืออย่างลับๆ ของตน

“อย่าจับคู่ให้หนูจู้กับตาแบร์สำเร็จ ผู้ใหญ่ก็เลยมาดีกัน...” แม้จะไม่ใช่วางการคืนดีอย่างสนิทใจร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ตาม “มันคงต้องใช้เวลา... ไซ้ใหม่ จู้ของยา”

ปราวณปรียาพยักพยเปิดกับสาวน้อยวัยสิบแปดปีในภาพ วงหน้างามพริ้มเพราของหลานรักสวย ‘เกือบจะ’ เท่าเธอในวัยสาว นักสสรเป็นหลานคนสุดท้ายที่ปราวณปรียาทิ้งรักทิ้งหวง แต่ตอนนี้เธอไม่กังวลเท่าไรแล้ว เพราะแม่หนูตัวน้อยมีชัยภักดิ์มาดูแล

เธอมองหนุ่มหล่อวัยยี่สิบเก้าปีที่ยืนอยู่เคียงข้างนักสสร อายุของพวกเขาอาจจะห่างกัน แต่ความรักช่วยลดช่องว่างระหว่างวัยจนทั้งสองปรับตัวเข้าหากันได้และกลายเป็นคู่ที่ลงตัวอย่างไม่น่าเชื่อ

“ฉันดีใจที่เพ็ญยอมมา ถึงแม้ว่าเทียมจะยังไม่หายโกรธ แล้วก็ไม่มีการอวดครีวเลอสรรค์กับลมด้วย...แต่คงอีกไม่นานหรอก”

ปราณปรียาวาดหวังอย่างหมายมั่น เธอมองรูปถ่ายอีกใบซึ่งเป็นการรวมตัวย่อยๆ ของสองครอบครัว นักสสรกับมารดาเดินทางไปร่วมงานรับปริญญาโทของน้องสาวชัยภักดิ์ที่ประเทศเนเธอร์แลนด์ เพ็ญ มารดาของชายหนุ่ม และน้องทั้งสองอยู่ในภาพด้วย ทุกคนยิ้มให้กล้องอย่างขึ้นมึนเป็นภาพหมู่ที่อบอุ่นและแสดงถึงความก้าวหน้าของความสัมพันธ์ระหว่างสองตระกูล

เธอย้อนกลับไปดูรูปหมู่ในงานเลี้ยงซึ่งสองครอบครัวพบกันครั้งแรกอีกที ทุกคนเคร่งเครียดกว่านี้มาก ปราณปรียาเคาะปลายนิ้วไปบนใบหน้าถมึงทึงของภุรินทร์ หลานชายคนโตของเธอเอง เขาหงุดหงิดที่น้องสาวคบหากับอดีตคู่รักอย่างชัยภักดิ์ ทว่าทำอะไรไม่ได้นอกจากจำใจยอมรับ

“ถ้ารู้ว่าย่ำเล้งเจ้าสาวเอาไว้ให้แล้ว เป็นคนที่ภูจะต้องคาดหวังไม่ถึงทีเดียว ภูจะว่าอย่างไรกันนะ”

ปราณปรียาหัวเราะหึๆ นำเสียดายที่เจ้าสาวของภุรินทร์คนนั้นยังอยู่ห่างไกลเหลือเกิน...คงยังไม่ถึงเวลาของพวกเขา

“แต่อย่าเบื่อก่อนจะรอเวลานี้” ปราณปรียาทำเสียงดังจึกจึกในปาก ทันใดนั้นเธอก็ได้ยินเสียงเรียกดังแว่วมาจากที่ไกลๆ

‘แบ่ง...’

ใครเรียกเธอกันนะ น้ำเสียงช่างอ่อนโยนและอบอุ่นเหลือเกิน ปราณปรียาสัมผัสได้ถึงกระแสความสุขที่อาบเอิบจนร่างในชุดสีม่วงหม่นมัวเต็มไปด้วยประกายเรืองรอง

“ฉันต้องไปดูหน่อยแล้ว!”

ปราณปรียาโบกมือ สั่งให้กล่องเครื่องประดับกระดิ่งกลับเข้าไปซ่อนตัวในช่องลับหลังโต๊ะเครื่องแป้ง ก่อนที่ร่างโปร่งจะลอยออกไปนอกหน้าต่างพร้อมกับภาพถ่ายใหม่เอี่ยมทั้งสองใบ

สถานที่ซึ่งปราณปรียามาปรากฏกายนั้นคือหน้าคฤหาสน์สี่ไต้ลโมเดิร์น ที่เจ้าของตั้งใจให้เป็นต้นแบบของบ้านประหยัดพลังงานและพึ่งพิงธรรมชาติ ตั้งอยู่ในหมู่บ้านหรูแพ่งติดอันดับต้นๆ ของโครงการบ้านจัดสรรในประเทศ

ตัวบ้านมีลักษณะคล้ายกล่องสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ที่เปิดโล่งด้านหน้าของกล่องไว้ เผยให้เห็นกล่องเล็กๆ อีกสามกล่องเรียงซ้อนขึ้นไปแบบซิกแซกจนต่อกันเป็นสามชั้น แต่ละชั้นเชื่อมกันด้วยบันไดและระเบียงที่เปิดโล่งเพื่อให้ลมโกรกได้ทุกทิศ ผนังและกำแพงบ้านปลูกพืชไม้เลื้อยเพื่อดูดซับความร้อนจากแสงอาทิตย์ ขณะที่หลังคาของกล่องสี่เหลี่ยมใหญ่เป็นดาดฟ้าไว้สำหรับปลูกพืชผักสวนครัว ชั้นล่างของบ้านมีบ่อปลาขนาดใหญ่สำหรับคนรักการเลี้ยงปลาอย่างเลอसरค์ ล้อมรอบด้วยสนามหญ้าและสวนอันเต็มไปด้วยแมกไม้เขียวขจี นอกจากนี้ยังมีการติดตั้งโซลาร์เซลล์เพื่อเปลี่ยนพลังงานแสงอาทิตย์มาเป็นพลังงานไฟฟ้า ทั้งยังมีระบบน้ำหมุนเวียนในบ้านเพื่อให้ใช้น้ำได้อย่างคุ้มค่าที่สุด

บริเวณหน้าบ้านในขณะนี้ ประตูรั้วถูกปิดลงหลังจากที่พระสงฆ์เดินบิณฑบาตคล้อยหลังไปไกลแล้ว คนรับใช้ช่วยกันยกโต๊ะซึ่งเคยวางสำหรับอาหารสำหรับถวายพระกลับเข้าไปภายใน

หญิงชราวัยเจ็ดสิบตอนปลายก้มลงกวาดน้ำไต้ต้นไม้ใหญ่โดยมีรดาลูกสะไภ้ช่วยประคอง แม้มลนาจะอธิษฐานอยู่ในใจ ปราณปรียาก็ได้ยินเสียงกังวานใสอย่างชัดเจน

‘ขออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลที่ข้าพเจ้าได้กระทำในวันนี้ให้แก่ปราณปรียา นฤบาลบดี เพื่อนรักของข้าพเจ้า ไม่ว่าเธอจะอยู่ในภพภูมิใดก็ตาม ขอให้เธอมารับบุญกุศลที่ข้าพเจ้าอุทิศให้ในครั้งนี้ด้วยเทอญ’

ความอímเอมและเป็นสุขอาบเอิบไปทั่วทุกอณูของปราณปรียา โต๊ะอาหารเรียบง่ายผุดขึ้นมาจากผืนดินด้านหน้า มันเต็มไปด้วยสำหรับกับข้าวที่เธอเคยชอบ เพื่อนรักยังจำได้ทุกอย่าง

ปราณปรียามองร่างที่ท่วมขึ้นเล็กน้อยตามวัยของเพื่อน ใคร่อยากบอกให้ลลนาเห็นว่าตนซาบซึ้งมากเพียงไร แต่คนที่เธอติดต่อสื่อสารด้วยได้ในยามนี้มีเพียงท่านเจ้าที่ซึ่งเยี่ยมหน้าออกมาทักทายจากศาลพระภูมิรูปร่างทันสมัยไม่แพ้บ้านหลังใหญ่

“สวัสดิ์ค่ะท่าน” ปราณปรียายกมือไหว้

“ตามสบายนะคุณ” ท่านเจ้าที่โบกมือให้

เธอคุ้นเคยกับท่านเพราะมาบ้านหลังนี้บ่อย ต้องขอบคุณลลนาที่ลดทิวสิ่งหลังจากปราณปรียาเสียชีวิต เพื่อนถึงกับเคยเฝ้าปากอนุญาตให้ดวงวิญญาณของเธอตามเข้าไปได้ทุกบ้านที่เจ้าตัวอาศัยอยู่ แม้กระทั่งบ้านใหม่ซึ่งครอบครัวเลอเลิศพงศ์เพิ่งย้ายมาพำนักเมื่อไม่กี่ปีหลังจากโครงการบ้านจัดสรรสุดหรูในเครือบริษัทพวกเขาสร้างเสร็จ

ลลนารู้สึกผิดที่ปฏิเสธการพบปะปราณปรียาในยามมีชีวิต และหมั่นทำบุญให้เธอเป็นประจำ... น่าเศร้าที่เพื่อนเพิ่งมาเสียชีวิตเวลาและมิตรภาพก็ตอนที่ฝ่ายหนึ่งได้ตายจากไปแล้ว

ดวงตาคู้งามหมองหม่นลง คงจะดีถ้าคนเป็นได้เข้าใจสิ่งที่คนตายเพิ่งตระหนักรู้หลังทุกสิ่งสายเกินแก้ คนตายอย่างปราณปรียาไม่สามารถสื่อสารกับคนที่ตนรักได้อีก เพียงแค่แสดงความขอบคุณต่อลลนาก็ยังทำไม่ได้

เพื่อนรักไม่ได้มองมาทางนี้ แต่หันหลังกลับไปทางตัวบ้าน ปราณปรียาเบนสายตามาตามไป และเห็นชายหนุ่มวัยยี่สิบเก้าปีเดินเข็นจักรยานออกมา

เขาแต่งกายง่าย ๆ สบายเกินไปด้วยซ้ำตามมาตรฐานของปราณปรียา เลื้อยติดคอลมสีขาวยาว กางเกงฟุตบอลขาวสั้นสีดำ สวมหมวกและรองเท้าขี่จักรยานสีน้ำเงินสลักส้มสะท้อนแสง สะพายกระเป๋าใบโตไว้ด้านหลังอย่างทะมัดทะแมง ความธรรมดาของเครื่องแต่งกายหาได้ลดทอนความหล่อเหลาของวงหน้าคมเข้มที่โดดเด่นราวกับพระเอกภาพยนตร์ลงได้ มันกลับทำให้ชายหนุ่มดูเท่และมีเสน่ห์อย่างน่าประหลาด

แต่ถึงเขาหล่อแค่ไหนก็แพ้ภูรินทร์ หลานชายของเธออยู่ดี!

ปราณปริยาารู้จักพ่อหนุ่มคนนี้... ลวัศกร เลอเลิศพงศ์... หลานคนโตของลนากับเลอสรณ์ เขาเป็นไม้เบื่อไม้เมากับภูรินทร์และชัยศักดิ์มาตั้งแต่สมัยเรียน ขับเคี่ยวแข่งกันมาทุกเรื่องจนถึงทุกวันนี้

“ไปออฟฟิศหรือต้น”

ลนากามหลานชายที่เดินตรงมาหา สีหน้าของเพื่อนรักไม่แสดงความแปลกใจกับเสื้อผ้าของผู้เป็นหลานเลยสักนิด

“ขอบคุณย่า วันนี้ผมมีประชุมแต่เช้าเลย”

“ไปประชุม? ชุดนี้เนี่ยนะ” ปราณปริยาเบะปากอย่างรับไม่ได้

“หนุ่มรักษ์โลกนะ ออฟฟิศอยู่ห่างออกไปไม่กี่กิโล เจ้าต้นก็เลยปั่นจักรยานไปทำงานทุกวัน เขาจะได้ไม่ก่อมลภาวะจากท่อไอเสียรถยนต์” ท่านเจ้าที่ออกมาจากศาลตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ เขายกมือโพลงหลัง มองลวัศกรด้วยแวตาดำเอ็นดู

“แต่ว่าเขาจะใส่ชุดนี้ไปประชุมจริงๆ หรือคะท่าน นั่นรองประธานกรรมการบริหาร แอลแอลดีเวลลอปเมนต์ จำกัด วงเล็บมหาชน เขียวนะ!”

“เขาเตรียมชุดทำงานใส่กระเป๋านั่นไปใส่ละคุณ ถึงออฟฟิศเขาก็อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าอีกทีหนึ่ง”

“แหม ทำไม่ต้องทำให้ชีวิตมันยุ่งยากด้วย”

“เด็กรุ่นใหม่ก็อย่างนี้แหละ คิดอะไรไม่เหมือนเรา หลานบ้านนี้สุดโต่งกันทุกคน เจ้าต้นรักสิ่งแวดล้อม ส่วนน้องสาวก็เห่อหมอดูจนขึ้นสมอง” ท่านเจ้าที่หัวเราะเบาๆ

ปราณปริยาเก็บข้อมูลของเด็กทั้งคู่ไว้อย่างเงียบๆ และหันไปตั้งใจฟังการสนทนาของมนุษย์ทั้งสามต่อ

“เห็นแม่บอกว่าต้นจะไปทำงานเมืองนอกหรือลูก”

“ขอบคุณย่า ผมจะไปประชุมกับดูงานที่เนเธอร์แลนด์”

ชื่อประเทศสะดุดหูปราณปริยาเหลือเกิน เธอเพิ่งได้ยินใครบางคน

พูดถึงมันอยู่หยกๆ

“ฝากเยี่ยมคุณกับครอบครัวแทนแม่ด้วยนะ” วรดาเอ่ยกับบุตรชาย

“แน่นอนครับ พี่คุณชวนผมไปค้างที่บ้านด้วย”

“นิติคุณ ลูกของพี่สาววรดา เขาเป็นทูตพาณิชย์อยู่ที่กรุงเทพฯ” ท่านเจ้าที่อธิบายทันทีที่เห็นแววตาเต็มไปด้วยคำถามของปราวณปริยา

“อย่างนี้เอง” เธอพยักหน้า

แต่...กรุงเทพฯ เนเธอร์แลนด์ นี่มันยิ่งคุ้นเข้าไปใหญ่...

“ต้นจะไปกี่วันล่ะ” ลลนาถาม

“สองอาทิตย์ครับ ผมมีโปรแกรมทำงานที่นั่นอาทิตย์กว่าๆ แต่ว่าจะอยู่ต่ออีกสักนิดหนึ่ง ไหนๆ ก็ได้ไปแล้ว เลยจะถือโอกาสสั่งงานไปเที่ยวดูตึกแถวๆ นั้นเสียเลย คุณย่าอย่าบอกคุณป้านะครับ คุณแม่ก็อย่าบอกคุณพ่อนะ” ชายหนุ่มกอดย่ากับมารดาคนละทีสองทีอย่างอดอ้อน

“ไม่บอกอยู่แล้ว ย่าอยากให้ต้นไปพักผ่อนบ้าง เราทำงานหนักไปแล้วนะลูก วันหยุดก็แทบไม่มี แอลแอลใช้งานหลานฉันหนักเกินไปแล้ว!”

“ผมเต็มใจครับคุณย่า ไม่งั้นจะถูกไอ้พวกซีเคพีกับพีพีมาแย่งงานไปหมด”

ปราวณปริยาสะดุ้งเมื่อได้ยินชื่อย่อบริษัทของครอบครัวตนเอง นี่อย่างไรเล่า ผลพวงจากการแตกหักของผู้ใหญ่พานให้รุ่นเด็กเขม่นกันไปด้วย

“เลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว ย่าเบื่อจะฟัง” ลลนาเอ็ด

“โอเคครับคุณย่า คุณย่าอยากได้อะไรที่เนเธอร์แลนด์รีเปลา่ กังหันทิวลิป รองเท้าไม้ ชีส วัว...ผมชวนว้าทั้งตัวมาให้คุณย่าได้นะ ถ้าคุณย่าจะเอา” ลวัศกรยิ้มทะเล้น

“ไม่ตกลงยะ” ลลนาตีแขนหลานชายพร้อมกับค้อนงวใหญ่ แต่กระนั้นก็ลอบยิ้มเมื่อลวัศกรอดร่างท่วมไว้อย่างอดอ้อน

“ฝากหอมแก้มสองสาวแทนย่าด้วยก็แล้วกัน ปานนี่จะโตกันแคไหนแล้วก็ไม่รู้ ยังจะจำทวดลมได้ไหมน้อ”

“เอาแค่พวกเกะจําผมได้รีเป่าก็ยังไม่รู้เลยครับ ตอนไปทีโน่นใหม่ๆ เกียงเพิ่งหกขบกับสองขบเอง นี่ก็ผ่านมากเกือบสามปีแล้ว”

“น่าอิจจาพี่วี่ มีหลานจากคุณมาให้เลี้ยงแล้ว เมื่อไหร่ต้นจะมีหลานให้แม่กับคุณย่าบ้างอี” วรดาคาดคั้นเสียงเข้ม

“ก็คงต้องมีสักวันแหละครับ แต่ยังไม่ใช่วันนี้”

“ไม่ใช่วันนี้แล้วจะวันไหน”

“วันไหนก็วันนั้นแหละครับ ผมไม่รีบ”

“แต่แม่รีบ”

“อย่ากรีบ อีกไม่กี่ปีย่าก็จะแปดสิบแล้วนะ กลัวจะตายก่อนได้เห็นหลานสะใภ้กับเหลนนะสิ”

“คุณย่าล่ะหรือจะแปดสิบ สบายปึงขนาดนี้ ผมคิดว่าเพิ่งห้าสิบเสียอีก”

“เวอร์ไปแล้วยะ” ลลนาค้อนปะหลับปะหลือกพาให้ลวศกรหัวเราะชอบใจ

“หลานชายเธอน่ารักเหมือนกันนะเนี่ย” ปราณปรียายิ้มเอ็นดู

เมื่อเห็นชายหนุ่มกระเซ้าย่ากับมารดา ปราณปรียาก็ยิ่งชอบเด็กคนนี้ หากผู้หญิงคนไหนได้อยู่กับเขาคงอารมณ์ดีทั้งวัน

หนุ่มนักธุรกิจหัวใจรักโลก ชอบดูตึก นั่นก็แปลว่าลวศกรน่าจะชื่นชอบสถาปัตยกรรมและศิลปะ เขาชอบปั่นจักรยาน กำลังจะไปกรุงเทพฯ ประเทศเนเธอร์แลนด์

อา...เธอนี้ก็ออกแล้ว!

ปราณปรียาเอารูปถ่ายซึ่งนภัสสรเดินทางไปเนเธอร์แลนด์มาดู ตรงศูนย์กลางของภาพมีหญิงสาววัยยี่สิบเศษหน้าตาสวยเด่นที่ทุกคนไปร่วมแสดงความยินดีในงานรับปริญญาโทของเธอ

‘เดียร์ กมลดา’

น้องสาวคนสุดท้องของชัยภักดิ์ เธอเรียนอยู่ที่กรุงเทพฯ มาเยี่ยมเมืองไทยในช่วงสั้นๆ จึงได้ถ่ายรูปนี้ร่วมกับทุกคน และกำลังจะบินกลับ

เนเธอร์แลนด์ในอีกไม่กี่วันนี้แล้ว ปราณปรียาชอบเด็กคนนี้ เสียดายที่เธอมีหลานชายเพียงคนเดียว แต่ลัศกรก็ถือเป็นหลานได้เหมือนกัน

หากกมลตามาต้องกับลัศกร ลูกหลานของเทียมกับเลอสรณ์ก็จะได้สร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ความหวังที่สามครอบครัวจะคืนดีกันได้ในอนาคตอาจอยู่ไม่ไกล

กมลดาเรียนที่กรุงเทพฯ ลัศกรกำลังจะไปที่นั่น ไม่มีอะไรจะลงตัวมากไปกว่านี้อีกแล้ว ต่อให้ประเทศเนเธอร์แลนด์กว้างใหญ่เพียงไร ก็ไม่น่าเป็นปัญหาสำหรับเธอ ปราณปรียายิ้มย่อง

“ฉันเคยเป็นกามเทพให้เด็กๆ มาแล้วคู่หนึ่ง ทำไมฉันจะเป็นกามเทพให้เด็กๆ อีกคู่ไม่ได้ ตัน เดียร์ รอย่าก่อนเถอะ ย่าจะทำให้พวกเขารักกันเอง!”

๒

ณ ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ลวัศกรเพิ่งเสร็จสิ้นการจากเช็กอินที่เคาน์เตอร์ของสายการบินซึ่งเขาจะโดยสารไปประเทศเนเธอร์แลนด์ ชายหนุ่มสะพายเป้ เดินตรงไปยังทิศทางซึ่งจะนำไปสู่ทางเข้าช่องทางพิเศษ ฟาสต์แทร็กเลนอันเป็นทางลัดสำหรับผู้โดยสารชั้นบิซิเนสคลาสกับเฟลด์-คลาส

ทว่ายังเดินไปไม่ถึงไหนเขาก็รู้สึกถึงรังสีอำมหิตที่ทำให้บรรยากาศในสนามบินอึดอัด มัวชั่วคราวกับมีมลภาวะเป็นพิษกระจายอยู่ในอากาศ

ลวัศกรมองอย่างระแວดระวัง ก่อนที่ดวงตาคมจะวาบปลาบ ไปหน้าซึ่งเปื้อนยิ้มอยู่เป็นนิจชิงขังขึ้นทันควัน เมื่อเขาเห็นคนกลุ่มหนึ่งยืนเด่นสะดุดตาอยู่ท่ามกลางนักท่องเที่ยว เกือบทั้งหมดเป็นผู้ชายร่างบึกบึน สวมสูทสีเข้ม ใส่แว่นตาดำ ชวนให้นึกถึงแก๊งมาเฟียในภาพยนตร์ต่างประเทศที่พร้อมจะหาเรื่องใครสักคน ผู้ซึ่งถูกหมายหัวก็น่าจะเป็นชาตินี้แหละ เพราะถึงจะสวมแว่นกันแดด เขาก็สัมผัสได้ว่าไอพวกนั้นมองมาทางนี้

ชายหนุ่มจำได้ทันทีว่ามันเป็นลูกสมุนของ ‘หนึ่งในคัทรูหมายเลขหนึ่ง’

ของตน...ไม่ใช่สิ...ของพ่อ ของปู่ ของทุกคนในวงศ์ตระกูลเขาเลยต่างหาก
ไอ้พวกเจริญกิจพัฒนา!

ชัยภักดิ์ คู่แค้นตลอดกาลของลัทธิครีโนอยู่เกือบจะกลางวง เขาเคย
อยู่โรงเรียนเดียวกันกับไอ้หมอนี่ เป็นคู่แข่งกันมาทุกเรื่อง ตั้งแต่เรื่องเรียน
ไปจนถึงการทำกิจกรรมอื่นๆ นอกห้อง ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ แม้เมื่อมา
สืบทอดกิจการของที่บ้าน พวกเขาก็ยังแข่งกันต่อ

ล่าสุดแอลแอลดีเวลลอปเมนต์ของเขาเพิ่งแพ้ซีเคพีคอนสตรัคชัน
ของชัยภักดิ์ไปหมาดๆ งานก่อสร้างศูนย์การแพทย์พร้อมระบบสาธารณสุข-
ภูมิโภคมูลค่าถึงห้าพันล้านหลุดลอยไปอย่างน่าเจ็บใจ

คิดแล้วเขาก็ยังแค้นไม่หาย!

ทุกครั้งที่เห็นชัยภักดิ์ ลัทธิครีโนเป็นอันต้องหันไปสิ้นใจความซึ้งกึกทำเป็น
เข้มแบบเจ้าพ่อมาเฟียในหนัง คนอื่นอาจหวาดกลัว แต่ไม่ใช่ลัทธิครีโน ร่างสูง
พองๆ กันกับเขาสวมสูทสีดำสนิท เลือะเซ็ดข้างในก็ดำ เนกไทก็ดำ กางเกง
ก็ดำ รองเท้าก็ดำ แถมยังสวมแว่นตาดำอีก หน้าซ้ำบอดีการ์ดของชัยภักดิ์
ทุกคนก็สวมสูทสีดำไม่ต่างจากเจ้านาย

‘ในชีวิตนี้มันคงไม่รู้จักสีอื่นเลยสินะ’ ลัทธิครีโนยิ้มอย่างดูถูก

ความดำทะมึนของเครื่องแต่งกายที่ชัยภักดิ์สวมใส่ช่างแตกต่างจาก
เสื้อสูทและกางเกงสีฟ้าครามของน้องชายซึ่งยืนอยู่ข้างๆ

ชัยพลมีรูปร่างสูงโปร่งกว่าผู้เป็นพี่และเห็นได้ชัดว่าเขารู้จักสีอื่นใน
โลกนี้มากกว่าพี่ด้วย ชายหนุ่มไม่ได้ผูกเนกไท แต่สวมเสื้อเซ็ดสีขาวคอตั้ง
ไว้น่าสนใจ ทับด้วยเสื้อดักสีกรมท่า น่าจะเป็นเบรนต์เนมลูคเขาจึงเหมือน
นายแบบบนรันเวย์แฟชั่น

บอดีการ์ดของชัยพลยืนอ้ารักขาอยู่คนละฟากกับผู้ติดตามของชัยภักดิ์
เขาสวมสูทสีกรมท่า ด้านในมีเสื้อเซ็ดสีฟ้าครามเฉดเดียวกับสูทของเจ้านาย
และผูกเนกไทสีน้ำเงินเข้ม เขาเป็นอีกคนหนึ่งที่มีมองลัทธิครีโนอยู่

ตรงกลางระหว่างชัยภักดิ์กับชัยพลมีผู้หญิงต่างวัยสามคน สองคน

ในนั้นคือเพ็ญกับภคมน ย่าและมารดาของพวกเขา ทั้งคู่ผลัดกันโอบกอดหญิงสาวร่างเพรียวบาง ลวัศกรกลับคล้ายคลึงคลาว่าเคยเห็นเธอ ก่อนจะนึกได้ว่าครอบครัวนี้มีน้องสาวอีกคน ค่ะ ว่าชื่อ ‘เดียร์’ ชัยภักดิ์กับชัยพล ห่วงนักหวงหนาถึงกับเคยไล่เตะเด็กผู้ชายที่พยายามตามจีบเธอ

เจ้าหล่อนอายุห่างจากลวัศกร...น่าจะ...สี่ปีได้ ตอนเขาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เธอยังเป็นแค่เด็กมัธยมต้น เป็นนักกีฬาของโรงเรียน มักจะซ้อมวิ่งบนลู่วิ่งสนามฟุตบอลที่เขาเล่นอยู่เป็นประจำ ลวัศกรไม่เจอเธอตั้งแต่เขาจบมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เธอไม่ออกงานสังคมกับที่บ้าน หรือลงนิตยสารใดๆ แบบที่พวกไฮโซมักจะทำ

เวลาสิบกว่าปีที่ผ่านไป เจ้าหล่อนโตเป็นสาวแล้ว สวยเสียด้วย โชคดีที่เธอหนีตาละม้ายไปทางชัยพล เพราะหากคล้ายชัยภักดิ์ล่ะก็...น่าสงสารแย่!

วงหน้าเกลี้ยงกรอบด้วยเรือนผมยาวสลวยสีน้ำตาลมะฮอกกานี นัยน์ตากลมโตเปี่ยมชีวิตชีวาและแพนหางอนยาวตามธรรมชาติรับกับคิ้วหนาได้รูปราวกับถูกวาดไว้ จมูกโด่งเป็นสัน เรียวปากอวบอัมเผยออกเล็กน้อย ซ้ำเข้กซี้ทีเดียว

เรือนร่างที่เคยสูงแก่ง้างแบบเด็กๆ มีส่วนเว้าส่วนโค้งงดงามอย่างพอดิบพอดี ไม่มากไปหรือน้อยไป เขาเห็นโค้งเว้านั้นได้ชัดจากเสื้อยืดคอวีเข้ารูปสีขาวแขนสั้น กับกางเกงจ็อกเกอร์สีดำขลิบขาวซึ่งแนบไปกับสะโพกผาย เธอดูดีแม้จะสวมเพียงแค่ชุดลาลองง่ายๆ กับรองเท้าผ้าใบสีขาวคู่เก่า สะพายกระเป๋าหนังสีน้ำตาลทะมัดทะแมง

เจ้าของดวงตาดำล้นต้วต๋มมายังเขาราวกับรู้ตัวว่าถูกจ้องมอง ลวัศกรตกใจเล็กน้อยที่ถูกจับได้ แต่เรื่องอะไรจะยอมเสียฟอร์ม เขาส่งยิ้มให้ และเห็นคิ้วเรียวสวยขมวดมุ่นตอบมา

‘โธ่มาเพียจอมปลอมถลันเข้ามาบังหญิงสาวจนหายไปอยู่ด้านหลัง แม้ชัยภักดิ์จะไม่ถอดแว่นกันแดด ลวัศกรก็รู้สึกถึงประกายไฟที่ลั่นเบรียะๆ อยู่

หลังกรอบแว่น

ชายหนุ่มยิ้มเยาะยกมือขึ้นปาดผมแบบเท่าๆ เดินอาดเข้าไปหาด้วยท่าทางที่มั่นใจว่าหล่อและกวนตีนที่สุด รู้ตัวว่าอย่างไรเขาก็กินขาด

ชัยศักดิ์ถอดแว่นกันแดดเสียบตรงกระเป๋าลือสูท เผยให้เห็นดวงตาวาววับฉายแววฟาดฟัน เขาก้าวเข้ามาประจันหน้าลัศคร

ท่ามกลางความตึงเครียด ลัศครเหลือบไปเห็นหญิงสาวผู้สูงวัยที่สุดในนั้นมองมาพอดี หน้าตาใจดีของเพ็ญทำให้ชายหนุ่มนึกถึงย่าของตัวเอง เขาจึงยกมือไหว้

“สวัสดีครับ”

เพ็ญไหว้ตอบด้วยรอยยิ้มมีเมตตา ดูเหมือนเธอจะจำเขาไม่ได้ ลัศครหันไปไหว้ภคมนอีกคนอย่างมีมารยาท มารดาคู่อริรับไหว้ แต่ไม่ได้ยิ้ม และก็ไม่ได้ทำหน้าบึ้งเหมือนกัน

“อย่ามายุ่งกับครอบครัวฉัน!” ชัยศักดิ์พูดให้ได้ยินกันแค่สองคน

“ไม่ได้หรอก ฉันเป็นคนมีมารยาท”

ลัศครยิ้มยียวน ยิ่งเห็นคู่อริหงุดหงิด เขาก็ยิ่งสนุก จากที่คิดว่าจะแค่หักผู้ใหญ่ตามมารยาททางสังคม ชายหนุ่มจึงเลือกทำในสิ่งที่มั่นใจว่าจะยั่วให้ชัยศักดิ์โกรธมากขึ้น เขาขยับตัวให้เพ็ญมองเห็นตนได้ชัดๆ แล้วชวนคุยอย่างนอบน้อม

“ไม่ได้พบท่านมานานเลย ท่านสบายดีนะครับ”

“สบายดีค่ะ เอ...หน้าคุณดูคุ้นๆ นะ”

“ผมชื่อตันครับ เคยเจอท่านตอนที่ผมยังเป็นเด็ก แต่ท่านยังดูแข็งแรงและสวยเหมือนเดิมเลยนะครับ อย่างกับหยุดเวลาไว้เนอะ” ลัศครรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ จากที่เคยเห็นเพ็ญไปรับหลานๆ ที่โรงเรียนในบางวันสมัยพวกเขาเด็กๆ

“แหม คุณก็พูดเกินไป ขอบใจนะ คนแก่เลยได้กระชุ่มกระชวย คุณเองก็หล่ออย่างกับดารา ฉันจำคุณไม่ได้ ขอโทษด้วย เอ๊ะ หรือว่า

คุณเป็นดาราคะ” รอยยิ้มของเพ็ญที่ผ่องใสขึ้นเรื่อยๆ แสดงให้เห็นว่าเธอชื่นชอบคำชมของเธอ

“ไม่ใช่ดาราหรอกครับอามา ไฉ่ตัน ลัศกร เลอเลิศพงศ์ หลานคุณเลอสรณ์ไง” ชัยศักดิ์บอกเสียงแข็ง

“อ้าว!” เพ็ญยกมือทาบอกและเงยไปเลยทันที

“ครับ ผมเป็นหลานคุณปู่สรณ์กับคุณย่าลม แต่ผมดีใจจริงๆ นะครับที่ได้พบท่านในวันนี้” ลัศกรยืนยันด้วยรอยยิ้มสุภาพ ส่งผลให้เพ็ญอดยิ้มตอบไม่ได้

“หยุดทะเล่งกับอามาของน้องได้แล้ว” ชัยศักดิ์กระซิบเสียงเย็นเยียบ

“แต่อามาของนายท่านเอ็นดูฉันนะ” ลัศกรโต้กลับพลางยกคิ้วข้างเดียวให้

“ไอ้...”

“ผมไปก่อนนะครับท่าน สวัสดีครับ”

ลัศกรไหวลาเพ็ญและภคมนโดยไม่สนใจไอ้คู่แค้น ทั้งสองไหวตอบมา ชายหนุ่มกำลังจะหันหลังกลับ สายตาก็ปะทะกับเจ้าของวงหน้าสวยที่ยังคงขมวดคิ้วมองมา

เขาไม่รู้ว่าน้องสาวคู่ริ همینชี้น้ำตาเหมือนที่พี่ชายเธอคอยเลี่ยมสอนหรือไม่ แต่ถ้าไม่คิดอะไร เธอจะนินทาทำไม

เห็นแล้วมันน่าเกลียด!

“พี่ไปก่อนนะครับน้องเดียร์ สวัสดีครับ” ชายหนุ่มยิ้มเก้เก๋ แสร้งรอให้หญิงสาวตอบ

เจ้าหล่อนยกมือไหว้ด้วยสีหน้าที่เขาอ่านไม่ออก แต่ก็ช่างเถอะ แค่เห็นชัยศักดิ์แทบจะเต้นร่า เขาก็สนุกจะแย่ ลัศกรรับไหว้อย่างอารมณ์ดี

“อย่ายุ่งกับน้องฉัน!” ชัยศักดิ์ตะคอก อีกนิตหนึ่งอาจเหวี่ยงหมัดชกหน้าคน

ลัศกรยิ้มทะเล้น เขายกคิ้วให้ชัยพลอีกคน แล้วหมุนตัวอย่างเท่ๆ

เดินทอดน่องออกไปให้ดูกวณตินแม่อีกฝ่ายจะเห็นเขาแค่ด้านหลัง มันใจว่า
ตอนนี้นัยศักดิ์คงเดือดดาลจนหน้าเปลี่ยนเป็นสีแดงตัดกับเสื้อผ้าสีดำแล้ว

ถึงลัศครจะสะใจ แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าการเจอชัยศักดิ์ทำให้เสียฤกษ์
การเดินทาง

‘ทำไมต้องมาเจอตัวชวยตั้งแต่ต้นอย่างนี้ด้วยวะ!’

ชายหนุ่มหวังว่าการทำงานของเขาในต่างแดนจะไม่มีอุปสรรค เขาเอ
มือปัดไปตามตัวเพื่อไล่ความชวยออก ก่อนจะเข้าไปในช่องทางพิเศษพร้อม
กับพาสปอร์ตและตัวเครื่องบินไปประเทศเนเธอร์แลนด์

ที่ซึ่งไม่มีพวกเจริญกิจพัฒนาไปเสนอหน้าอยู่อย่างแน่นนอน

พี่ชายคนโตของเธอโกรธจนแทบคลั่งไปแล้ว กมลตามองผู้เป็นพี่
สลับกับผู้ชายตัวสูงที่เพิ่งเดินจากไป

สองคนนี้เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน แต่เกลียดขี้หน้ากันมาตั้งแต่เด็ก
แล้วก็มีภริณีก่อนอีกคน ตั้งแต่เลิกจนโตเธอเห็นทั้งสามหาเรื่องทะเลาะกัน
อย่างเอาเป็นเอาตาย เวลาไม่ทำอะไรขี้ขึ้นเลย ขนาดพวกเขาโตจนอายุจะ
สามสิบในอีกไม่นานก็ยังเถียงกันเหมือนเด็กๆ

กมลตาไม่ได้เจอลัศครมานานแล้ว แต่เห็นเขาบ่อยในสื่อต่างๆ คู่แค้น
ของพี่ชายยังกวนประสาทเหมือนเดิม เธอไม่เคยคุยกับเขาหรอก แต่ชัยศักดิ์
ด่ากรอกหามาตั้งแต่เล็ก เธอจึงพานมันไปเส้เขาไปด้วย

“ทำไมเดียร์ต้องไปไหว้มัน”

“เขาอายุมากกว่าเดียร์นี่คะ ถ้าเดียร์ไม่ไหว เขาอาจจะว่าเอาได้ว่า
บ้านเราไม่บรมสั่งสอน” เธอชี้แจงอย่างใจเย็น

“ไม่เห็นต้องแคร์มันเลย คราวหน้าเดียร์อย่าไปไหว้มันอีกนะ”

“ไม่ม่คราวหน้าหอรอกเสีย ร้อยวันพันปีเดียร์ก็ไม่เคยเจอเขา ต่อไปก็
คงไม่ได้เจอหอรอก” กมลดาอุบแซนพี่คนโตปลอบให้สงบลง

“นั่นสิ คนไม่ได้เจอกันมาตั้งหลายปี ย่าเลยจำเขาไม่ได้ เห็นหน้าคุณๆ

ก็เลยคิดว่าเป็นดารา ที่แท้ก็หลานสวรรค์กับลมนี่เอง ตอนเด็กๆ เขาก็หน้าตาดีนะ แต่พอโตขึ้นหล่อกว่าเดิมอีก”

“หล่อตรงไหนกันครับอามา หน้าอย่างกับลิง ต้องอย่างผม อย่างไทเกอร์สิครับ ถึงจะเรียกว่าหล่อ”

ชัยภักดิ์ไวยวายพรางพยักพยัดไปทางชัยพลซึ่งมีใบหน้าสวยเกินผู้ชายทั่วไป บางครั้งกมลดาก็อดคิดไม่ได้ว่าหากจับพี่คนรองมาแต่งตัวเป็นผู้หญิงและยืนเทียบกับเธอ เขาอาจสวยกว่าด้วยซ้ำ

“อัย ใครจะหล่อไปกว่าหลานยาได้ละ แบร์กับไทเกอร์หล่อที่สุดในโลกแล้ว เพราะมีयाสวย” เพ็ญหวัหระคิกคัก ทุกคนจึงขบขันตามบรรยากาศอันตึงเครียดมลายหายไปทันที

“วันนี้คนเยอะเหมือนกันนะ ลีโอน่าจะเข้าไปข้างในได้แล้วนะ เพื่อคิวตรวจอะไรๆ มันจะยาว” มารดาตมองนาฬิกาข้อมือ

“คะม่้า” เธอใจหายเมื่อนึกถึงการจากลา

“พาสปอร์ต ตัวเครื่องบิน ทุกอย่างอยู่ครบนะ” ชัยภักดิ์สำรวจไปรอบๆ ตัวน้องสาว

“ครบสิคะ นี่ไง” กมลดาชูพาสปอร์ตซึ่งมีบัตรโดยสารเครื่องบินเสียใบอยู่ข้างใน

“กระเป๋าตั้งค์ละ เอามาริเปล่า”

“แหม ก็ต้องเอามาสิ อยู่ในนี้” เธอตบกระเป๋าสะพายหนังสีน้ำตาลใบเก๋ดังปุกๆ

“การ์ดเอาใส่กระเป๋าริยัง เดี่ยวไม่มีตั้งค์ใช้” เขาถามถึงบัตรเดบิตของธนาคารในเนเธอร์แลนด์เนื่องจากประเทศดังกล่าวแทบจะเป็นสังคมไร้เงินสดเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์

“ไม่เคยเอาออกจากกระเป๋าเลย”

“จริงอะ ไหนขอดูหน่อย” ชายหนุ่มเอื้อมมือมาที่กระเป๋าสะพายของเธอ

“เฮียแบร์ เดียร์อายุสี่สิบห้าแล้วนะ ไม่ใช่เด็กๆ แล้ว” หญิงสาวโวย

“เอออะเฮียลืมนะ โทษที” ชัยภักดิ์หัวเราะเก๋ๆ

“แหม ตั้งแต่มีแฟนเด็กนี่ลืมตลอดเลยนะเฮีย” ชัยพลแซวพี่ชาย

ชัยภักดิ์ลูบท้ายทอยอย่างเขินๆ เขาอายุสี่สิบเก้าปีแล้ว แต่ริ้วรอยบน
เด็กมัธยม อ้อ ไม่ใช่สิ นกัสนะเป็นพรชชี่ในคณะวิศวกรรมศาสตร์ของ
มหาวิทยาลัยชื่อดังแล้วต่างหาก

“เดียร์จะไม่ให้เฮียอัปเกรดเราไปนั่งชั้นนิชเนสคลาสจริงๆ หรือ ทั้งตัว
เครื่องบินนี่ไปเหอะ เฮียซื้อตัวใหม่ให้เอง” ชัยพลเสนอเหมือนที่เขาพูดซ้ำๆ
มาหลายหนแล้วตลอดหลายวันที่ผ่านมา

“อย่าเลยอะเฮียไทเกอร์ เสียตายนะ ที่นั่งอีโคโนมีก็สบายออก เดียร์
นั่งได้ ไม่ต้องห่วง”

“ห่วงสิ ตั้งสิบสองชั่วโมง หลังขดหลังแข็งกันพอดี”

“เดียร์บินอีโคโนมีได้จริงๆ นะ แล้วเราก็เช็กอินไปแล้วด้วย ขามาเดียร์
ก็นั่งมาแล้ว สบายออกจะตาย”

“ปล่อยน้องไปเหอะไทเกอร์ เฮียพูดจนปากแฉะแล้ว เดียร์ไม่ยอม
ฟัง”

ชัยภักดิ์สบตาพี่ชายพลอย่างมีความหมาย คล้ายกับว่าทั้งสองส่ง
สัญญาณลับกันอยู่ และชัยพลก็พยักหน้า

“พวกเฮียแอบวางแผนอะไรกันอยู่ใช่ไหม ไม่ต้องเลยนะอะ แล้วก็
อย่าแอบโอนเงินให้เดียร์ด้วย เดียร์หาเงินเองได้แล้ว มีเงินพอใช้นะ”

“ใครโอนเงินให้เดียร์ ไม่มี” ชัยภักดิ์ปฏิเสธเสียงสูง

“นั่นสิ ไม่มีเลย ไม่ใช่เราสองคนแน่นอน” ชัยพลแกล้งมองไปทางอื่น

กมลตามองพี่ชาย แล้วส่ายหน้า ทั้งที่ความจริงแล้วเธอแอบซึ่งใจใน
ความห่วงใยของพวกเขา

ทายาทคนสุดท้ายของเจริญกิจพัฒนาเพิ่งเรียนจบปริญญาโทในสาขา
ที่เธอเลือกเอง แม้จะได้รับการคัดค้านจากปู่และบิดาซึ่งไม่เคยเห็นค่าของ

ลูกสาว กมลดาไม่อยากเดินตามเส้นทางที่ถูกขีดไว้ให้ เพราะมีความฝันของตัวเอง

ก่อนหน้านี้กมลดาเคยพยายามเอาความฝันมารวมกับความต้องการของผู้นำครอบครัวด้วยการเรียนปริญญาตรีสาขามัณฑนศิลป์เพื่อจะได้ทำงานออกแบบตกแต่งภายในให้กิจการอสังหาริมทรัพย์ในเครือบริษัท แต่เมื่อลองไปทำงานจริงๆ ก็พบว่าไม่ใช่ตนเอง เธอจึงดิ้นรนมาเรียนปริญญาโททางการออกแบบเชิงอุตสาหกรรมซึ่งน่าสนใจกว่า แม้จะไม่มีใครเห็นด้วย

โชคที่ช่วยผลักดันกับช่วยผลักดันใจน้องสาวเสมอ พวกเขาช่วยกันเกลี้ยกล่อมจนทุกคนยอมให้กมลดาได้มาเรียนในสิ่งที่รัก แต่พ่อของเธอมีข้อแม้ว่าเธอจะส่งเสียแค่ค่าเล่าเรียนกับค่ากินอยู่ในจำนวนเงินที่จำกัด นอกนั้นกมลดาต้องหาเงินเอง หญิงสาวจึงทำงานพาร์ทไทม์ไปด้วย

บัดนี้กมลดาเรียนจบแล้ว เพ็ญ ภคมน พี่ชายทั้งสอง แฟนของชัยศักดิ์ และมารดาของเธอบินไปร่วมงานรับปริญญาเมื่อเดือนที่แล้วนี้เอง แม้หญิงสาวจะทัดทานด้วยความเกรงใจว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่ที่ทุกคนต้องลำบากเดินทางไป แต่พวกเขาเห็นว่าอะไรที่เกี่ยวกับเธอนั้นย่อมสำคัญเสมอ

กมลดาเดินทางกลับมาเยี่ยมเมืองไทยพร้อมทุกคนตามคำขอร้องของผู้เป็นย่าว่าควรเอาใบปริญญามาให้ปู่กับบิดาชื่นชมแม่หญิงสาวรู้ว่าทั้งคู่ไม่มีทางไยดีหรอก แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ใบปริญญาเป็นแค่เศษกระดาษสำหรับพวกเขา

ระหว่างการเดินทางกลับ กมลดาทำให้ย่า มารดา และพี่ชายบ่นกันไปหลายยกโทษฐานที่เธอแอบซื้อตั๋วเครื่องบินไป-กลับอัมสเตอร์ดัม-กรุงเทพฯ และกรุงเทพฯ-อัมสเตอร์ดัมในชั้นประหยัด ไม่ใช่ชั้นธุรกิจเหมือนคนอื่นแม้จะเดินทางกลับมาในเครื่องบินลำเดียวกันก็ตาม

หญิงสาวอยากใช้เงินที่มาจากน้ำพักน้ำแรงตนเองมากกว่าและตั้งใจอีกด้วยว่าจะไม่ทำงานกับบริษัทของครอบครัว ปู่กับบิดาจะต้องเห็นว่าเธอสามารถประสบความสำเร็จในหนทางที่เลือกเองนี้ได้ กมลดาพยายามหางาน

ในสาขาวิชาที่ร่ำเรียนมาในประเทศเนเธอร์แลนด์ แต่ก็ยังไม่ได้งานเสียที

การได้กลับมาอยู่ในอ้อมอกของครอบครัวทำให้เธอเคยตัว เมื่อต้องจากลา หญิงสาวจึงใจหาย เธอล่ำลายน้อยอย่างอาวรณ์ ต่อด้วยมารดา ซึ่งทุกครั้งทีอกอดแม่ เธอก็ไม่ยากปล่อย

“เดียร์ต้องคิดถึงม้ามากแน่เลย”

“ก็ไม่เห็นต้องไปเลยนี่นา อยู่กับม้าดี ๆ ก็ไม่ชอบ” ภคมนตรีระบุนุตรสาวพร้อมกับบ่นไปด้วย

“เดียร์ชอบอยู่กับม้านะคะ แต่ทุกคนมีทางของตัวเอง ม้าเข้าใจเดียร์ไซ้ไหม” กมลดาผลจากอ้อมกอด สบตามารดาอย่างแว่วอน

“เข้าใจสิ ไม่งั้นม้าคงไม่ยอมให้ลื้อไปตั้งแต่ต้นหรงก” มารดาคลี้มอ่อนโยน

เพียงเท่านั้นกมลดาก็มีแรงฮึดสู้ ในฐานะลูกสาวคนเดียวในครอบครัว ซึ่งปู่กับบิดาเชิดชูแต่เพียงลูกชาย กมลดาน้อยเนื้อต่ำใจมาตั้งแต่จำความได้ โชคดีที่ย่า มารดา ตลอดจนพี่ทั้งสองรักและเข้าใจความรู้สึกของกมลดาเสมอ เธอจึงมีแรงใจต่อสู้มาจนทุกวันนี้

ถึงคราวที่เธอต้องไปสู้ต่อแล้ว หญิงสาวตัดใจ ออกจากอ้อมกอดมารดา แล้วลาพี่ชาย

“ขอบคุณที่มาส่งนะเฮียแบร์ เฮียไทเกอร์”

“จ๊ะ เดินทางดี ๆ ละ ถึงแล้วบอกเฮียด้วย” ชัยภักดิ์ตอบ

“แน่นอนคะ เดียร์จะไลน์บอกพวกเฮียทันทีที่ลงจากเครื่องบินเลย”

“ดีมาก” เขาลูบศีรษะขุ่ยสวยของน้องสาว

กมลดาหลับตาซึมซับความอบอุ่นจากสัมผัสของพี่ชายทั้งสองที่ต่างก็พลัดกันกอดเธอ

“อย่าให้อากับป้ารู้เชียวนะคะว่าเดียร์ยังหางานหาไม่ได้” กมลดาเตือนทุกคนด้วยเสียงอ่อยๆ

“ไม่ต้องห่วง อากับป้าจะไม่รู้แน่นอน” ชัยภักดิ์รับประกันอย่าง

ชั้นแข็ง เพ็ญ ภคมน และชัยพลพยักหน้าเห็นพ้อง

“ขอบคุณค่ะ” กมลดาค่อยโล่งใจ

“ขอให้ทางนี้ได้ไวๆ นะเดียร์ เฮียเอาใจช่วย” ชัยภักดิ์ยิ้มปลอบ

“ขอบคุณนะเฮีย” เธอกราบเขาที่อก กอดร่างสูงใหญ่ด้วยน้ำตาซึมๆ

“สู้ๆ นื่องรัก” ชัยภักดิ์กอดตอบ

“รักนะเฮียแบร์” หญิงสาวพูดเสียงอู้อ้อยแนบอกเขา

“เฮียก็รักเดียร์เหมือนกัน” ชัยภักดิ์ตบหลังกลมกลิ้งเบาๆ

“คว่ำความฝันมาให้ได้นะ เฮียรู้ว่าเดียร์ทำได้” ชัยพลให้กำลังใจเธอ

ด้วยอีกคน

หญิงสาวกอดพี่ชายทั้งสองแรงๆ และเขย่งปลายเท้า หอมแก้มทีละคน

“เดียร์ไปนะ”

“จ๊ะ ดูแลตัวเองดีๆ ละ” ชัยภักดิ์กอดรัดเธอแน่นๆ อีกหนึ่งครั้งด้วยความอาวรณ แล้วจึงยอมปล่อย

กมลดาทำความเคารพย่า มารดา และพี่ชายทั้งสองเป็นครั้งสุดท้าย เธอโบกมือลาผู้ติดตามของพวกเขา ก่อนตัดใจหันหลัง เดินขึ้นบันไดเลื่อนของผู้โดยสารขาออกระหว่างประเทศที่จะไปผ่านด่านตรวจหนังสือเดินทาง

หญิงสาวไม่ชอบการจากลา เธอมักจะคิดถึงพ่อแม่ พี่ชาย และปู่ย่า อยู่บ่อยๆ โดยเฉพาะในเวลาท้อใจ มีหลายครั้งที่กมลดาอยากล้มเลิก เก็บกระเป๋ากลับบ้านไปเสียเลย แต่การคว่ำความฝันไว้ในมือได้จำต้องอาศัยความอดทนและเข้มแข็ง ในโลกนี้ไม่มีที่สำหรับคนอ่อนแอหรอก

ถ้าเธอยังพิสูจน์ตนเองให้ทุกคนในบ้านเห็นไม่ได้ละก็ เธอจะไม่มีวันปากหนักกลับไปเป็นอันขาด

กมลดาคล้อยหลังไปนานแล้ว ปรากฏปรียาเพิ่งหายตัววับมาถึงสนามบิน

เธอแต่งตัวเข้าไปสักหน่อย มัวแต่เสกสรรชุดให้เข้ากับการเดินทาง

ร่างระหงสวมเครื่องแบบแอร์โฮสเตสสีชมพูบานเย็น ตัวเสื้อเป็นสลุตตัดเย็บเข้ารูป กระโปรงสอบยาวคลุมเข่าลงมาถึงนอัย เธอสวมรองเท้าส้นสูงสีเดียวกับชุด เก้าอี้ผมขึ้นเป็นมวยอย่างเรียบร้อย และสวมหมวกแอร์โฮสเตสผ้าสักหลาดสีชมพูซึ่งติดเข็มรูปปีกนกสีทองแวววาว ลากกระเป๋าเดินทางแบบเครื่องบินเล็กซึ่งยึดสัมภาระมาไม่พอดต่อการใช้งาน ทว่ามันเข้ากับชุดที่สวมใส่

“ป้านี้สองคนนั้นจะไปถึงไหนกันแล้วนะ”

ไม่นานเชื่อว่าลัทธิกรรมกับกมลดาจะเดินทางในวันเดียวกัน เทียวบินเดียวกัน นี่มันคู่แท้ชัดๆ!

ปราณปรียาเดาว่าทั้งสองน่าจะผ่านกระบวนการตรวจหนังสือเดินทางและเข้าไปด้านในแล้ว เธอจึงหายตัวตามไปดู

ไม่นานหลังจากนั้น เธอจึงเห็นแผ่นหลังกลมกลิ้งของกมลดาซึ่งเดินอยู่ไวกๆ หญิงสาวมองหาร้านอาหารไทยราคาถูกเพื่อจะได้รับประทานเป็นมื้อสุดท้ายล่วงหน้าก่อนจากบ้านเกิดไปอีกนาน ขณะที่อีกฟากตรงข้ามกันลัทธิกรรมเดินคล้อยหลังไปยังห้องรับรองของผู้โดยสารชั้นธุรกิจ

ปราณปรียามองทางซ้ายที่ ทางขวาที่ เธอจะทำอะไรให้ทั้งสองมาเจอกันได้สักที แต่...ไม่เป็นไร...ไม่มีอะไรยากเกินความสามารถของเธอหรอกน่า

๓

งานของปราณปรียายากยิ่งกว่าที่คิด ลวัศกรกับกมลตานั่งกัน
คนละโซนบนเครื่องบิน คนหนึ่งโดยสารชั้นธุรกิจ อีกคนนั่งอยู่ในชั้น
ประหยัด

ลวัศกรไม่รู้ตัวเลยว่าถูกจับตามอง ชายหนุ่มสนใจแต่เพียงงานใน
หน้าจอแท็บเล็ต จนกระทั่งได้ยินเสียงหวานๆ ทักทาย

“ขอโทษนะคะ คุณต้นใช่ไหมคะ”

เจ้าของชื่อเหลียวไปยังที่นั่งข้างๆ จึงเห็นสาวสวยคนหนึ่งส่งยิ้มมาให้

“นกยูงค่ะ ครอบครัวนกยูงเป็นเจ้าของร้านจิวเอลรีที่คุณป้าวรดาเป็น
ลูกค้าวีไอพีอยู่”

“อ้อ ครีป ยินดีที่ได้รู้จักครับ” ลวัศกรยิ้มต้อนรับพร้อมส่งยิ้มให้ตาม
มารยาท

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะ คุณป้าวรดาเล่าเรื่องคุณให้ฟังบ่อยๆ”

“แม่นินทาอะไรผมรีเบล่าครับเนี่ย”

“แหม นินทาอะไรกันล่ะคะ มีแต่ชมว่าคุณเก่ง ทำงานหนัก รักคุณ

แม่มาก แล้วก็...หล่อมากด้วยค่ะ” เธอยิ้มหวานเสน่ห์

“ค่อยยังชั่วหน่อย”

“คุณคงจะไปทำงานที่เนเธอร์แลนด์ใช่ไหมคะ”

“ครับ คุณทราบได้อย่างไร”

“แหม นักรูธุรกิจไฟแรงอย่างคุณดันคงไม่เดินทางไปเที่ยวให้เสียเวลา
งานหรอกค่ะ สงสัยว่าแอลแอลจะมีโปรเจกต์ยักษ์ใหญ่กับทางเนเธอร์แลนด์
แน่ๆ เลย ใช่ไหมคะ”

“คุณเป็นสายที่บริษัทคู่แข่งส่งมาล้วงความลับของผมรีเปล่า” ลวัศกร
แก้มยิ้มน้อยๆ

“อ้อ คุณดันก็...”

เจ้าหล่อนหัวเราะคิกคัก ก่อนทำตาโตเมื่อจู่ๆ จากกันระหว่างที่นั่งก็
เลื่อนขึ้นมายังหน้าเธอกับเขาไว้

“เฮ้! อะไรเนี่ย” หญิงสาวพยายามยืดกายขึ้นจนสุดตัว ก็น้อยจาก
ที่นั่งกันเลยทีเดียว

“มันเลื่อนขึ้นมาได้อย่างไร” ลวัศกรกดปุ่มให้ฉากกันหุบกลับลงไปยังเดิม
แต่มันไม่ขยับเลยแม้แต่น้อย

“ถ้าคุณไม่อยากคุยกับนกยูงก็บอกมาตรงๆ ก็ได้” เจ้าหล่อนต่อว่า

“ไม่ใช่อย่างนั้นนะครับ”

“ฮิ! ไรเรารู้ตลaknya คุณไม่เป็นไรค่ะ นกยูงเข้าใจ”

“ไม่ใช่ค่ะครับ คุณเข้าใจผิดแล้ว ผมไม่ได้ทำอะไรเลย”

เขากดปุ่มเลื่อนฉากลงช้าๆ แต่ไม่ได้ผล จึงเรียกพนักงานต้อนรับ
มาช่วย แต่ไม่มีใครทำให้ฉากขยับเขยื้อนได้ ลวัศกรจึงได้แต่เอ่ยคำขอโทษ
ต่อสาวสวยเจ้าของร้านจิวเวลรี่ทั้งที่ตนไม่ได้ทำอะไรผิด

จากศึกระที่โผล่มาให้เห็น เธอเข็ดใส่เขาอย่างโกรธจัดทีเดียว ทั้ง
ลวัศกรให้นั่งบ๊อไปไปด้วยความงงงวย

เสียงหัวเราะสะใจดังมาจากที่ว่างข้างแถวที่นั่งของนักธุรกิจหนุ่ม
นาโดยร่างในชุดแอร์โฮสเตสสีชมพูและเพื่อนใหม่ทั้งหลาย

ปราณปรียาตีมือไฮไฟว์กับวิญญาณช่างบำรุงอากาศยานผมทอง
สัญชาติเดียวกับสายการบิน รอบๆ มีวิญญาณคนอื่นที่ปรบมือชอบใจ

พวกมนุษย์คงไม่รู้ว่บนเครื่องบินซึ่งตนโดยสารมานั้นไม่ได้มีแค่
พวกเขา แต่ปะปนไปด้วยดวงวิญญาณของผู้ล่วงลับ ทั้งแอร์โฮสเตสเก่าแก่
และช่างบำรุงอากาศยานที่ยังผูกพันกับงาน อดีตผู้โดยสารวัยซราชาวเอเชีย
ซึ่งหัวใจวายตายบนเครื่องบินลำนี้ ตลอดจนเจ้าของกระดุกและร่างซึ่ง
เครื่องบินเคยขนย้ายมา

ปกติแล้วเหล่าวิญญาณจะไม่สนใจกัน แต่พอมีดวงวิญญาณหน้าใหม่
เข้ามา พวกเขาก็พากันสงสัย ปราณปรียาอาศัยความมีมนุษยสัมพันธ์ดี
ทำความรู้จักทุกคน เธอเล่าเหตุผลที่ต้องมาจับคู่ให้หนุ่มสาวทั้งสองด้วย
ทำทางนำส่งสาร วิญญาณทั้งหลายยอมร่วมมือด้วยทันที

ในโลกแห่งความตายที่ทุกคนลืมพวกเขาไปหมดแล้ว วิญญาณก็
อยากมีชีวิตตนสำหรับมนุษย์ เพียงแค่ไม่มีโอกาส ทั้งพลังอำนาจก็ไม่มากพอ
ปราณปรียาก็เช่นกัน เธอไม่มีอิทธิฤทธิ์มากมายนัก แต่ถ้าพวกผีจับมือกัน
เมื่อไรละก็ อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้

ปราณปรียากระหึ่มยิ้มย่องมองลวัตรที่เริ่มรับประทานอาหารซึ่ง
พนักงานนำมาเสิร์ฟโดยไม่มีใครมาชวนคุยให้วอกแวกอีก หากเป็นไปได้
เธออยากให้มกลดาได้ย้ายมานั่งในชั้นธุรกิจด้วยกัน เสียายที่ไม่มีที่ว่าง
เหลือ จะไล่ใครออกไป เธอก็เกรงใจและดูไม่ยุติธรรม

แม้จะอยากจับคู่ให้หลานของทุกคนที่เธอรักมากแค่ไหน ปราณปรียา
ก็มีจรรยาบรรณ

เจ้าของวงหน้างามพิลาศพยกหน้ากับเพื่อนใหม่ ก่อนทั้งหมดจะ
หายตัววับไปในโซนที่นั่งของผู้โดยสารซึ่งเป็นอีกเป้าหมายหนึ่ง

ในโน้ตของตู้โดยสารชั้นประหยัดกมลดา นั่งอยู่ติดกับหน้าต่างข้างๆ มีฝรั่งตัวสูงนั่งใกล้ทางเดิน พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินขึ้นรถมาเสิร์ฟอาหาร

กมลดาเปิดโต๊ะหน้าต่างที่นั่งแทบจะพร้อมๆ กับหนุ่มผมทอง เมื่อแอร์โฮสเตสยื่นถาดอาหารมา เขาก็ช่วยรับและส่งมาให้เธอ

“Thank you.” เธอขอบคุณเป็นภาษาอังกฤษ

“ด้วยความยินดีครับ” เขาตอบภาษาไทย

หญิงสาวยิ้มอย่างสุภาพ ไม่แปลกใจที่เจอฝรั่งพูดภาษาไทยได้ เพราะเขาเดินทางออกจากประเทศไทย อาจจะทำงานอยู่ที่นี่ หรือไม่ก็มีการยาคนไทย จากการเดา กมลดาคิดว่าเขาน่าจะอายุพอๆ กับพี่ชายของเธอ หรือไม่ก็มากกว่าไม่กี่ปี

“อาหารอร่อยดีนะครับ” เขายังชวนคุยเป็นภาษาไทย แม้จะแปร่งไปบ้างเล็กน้อย

“ค่ะ” เธอจิ้มปลาอบซอสซึ่งปรุงรสกำลังพอดี รับประทานกับมันฝรั่งและผัก

“ปกติผมไม่ชอบอาหารบนเครื่องบินเลย” เขาสารภาพด้วยหน้าเหว่ๆ

“ฉันก็ไม่ค่อยชอบค่ะ แต่จานนี้รสชาติดี” หญิงสาวส่งปลาเข้าไปในปากและเคี้ยวตุ้ยๆ

“ต่อให้ดีแค่ไหนก็สู้กินหมูย่างจิ้มแจ่วกับข้าวเหนียวหนึ่งไม้ได้หรอก” พ่อหนุ่มตักน้ำข้าวเย็นจุ่มกั๊งที่คนไม่ชอบอาหารฝรั่งควรเป็นคนไทยอย่างเธอมากกว่า

“จริงค่ะ” เธอหัวเราะ “คุณชอบอาหารไทยหรือค่ะ”

“ยา (Ja)” เขาตอบรับด้วยภาษาดัตช์ที่แปลว่าใช่ “ผมชอบอาหารไทยตอนเด็กๆ ผมเคยอยู่เมืองไทยมาสิบสามปีครับ” เขาหยิบไวน์ขึ้นมาจิบ

“เพราะอย่างนี้เองคุณถึงพูดไทยได้คล่อง”

“ครับ พ่อผมเคยทำงานที่นั่น ครอบครัวเราเลยย้ายตามกันไปครับ

“อ้อ ผมชื่อฮันส์ครับ” ชายหนุ่มวางแก้วบรรจุไวน์ลง ยื่นมือออกมารอ

“ฉัน เตียร์ค่ะ” เธอเชกแฮนด์กับเขา

“ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณเตียร์” ฮันส์เขย่ามือหญิงสาวเบาๆ

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะ” เธอตั้งมือออกอย่างนุ่มนวล

“คุณจะไปเที่ยวเนเธอร์แลนด์หรือครับ” ฮันส์จิบไวน์ต่อ

“เปล่าค่ะ ฉันเรียนอยู่ที่นั่น” กมลดาซึ่งไม่ได้มีไวน์ยังคงเพลิดเพลินกับอาหารตรงหน้า

“ว่าแล้วเชียว คุณดูไม่เหมือนนักท่องเที่ยวธรรมดา คุณเรียนอะไรครับ”

“อินดัสเทรียลดีไซน์ค่ะ”

“น่าสนใจมาก” ดวงตาสีฟ้าเปล่งประกายวาววับ เขายับตัวจ้องมองมาอย่างจริงจังยิ่งกว่าเดิม “ที่ไหนครับ”

“รอยัล อะคาเดมี ออฟ อาร์ต เดอะ เฮก ค่ะ”

กมลดาบอกชื่อมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งชาติในกรุงเฮก ซึ่งเป็นหนึ่งในสถาบันที่เก่าแก่ที่สุดในโลก ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. ๑๖๘๒ โดยผลิตศิลปินซึ่งมีอิทธิพลในแวดวงศิลปะมาหลายยุคสมัย ในส่วนของสาขาการออกแบบเชิงอุตสาหกรรมที่เธอว่าเรียนก็ได้มีการริเริ่มหลักสูตรนี้ขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศเนเธอร์แลนด์เมื่อ ค.ศ. ๑๙๓๘

“เคเอบีเค”

ฮันส์พูดชื่อย่อของมหาวิทยาลัยดังกล่าวที่มาจากชื่อเต็มในภาษาดัตช์ว่า Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten

“คุณเรียนปริญญาตรีใช่ไหม”

“ปริญญาโทค่ะ”

“ปริญญาโทหรือครับ! คุณหน้าเด็กมากเลย” เขาวางแก้วไวน์ลง มองหญิงสาวอย่างทึ่งๆ

“ฉันอายุยี่สิบห้าแล้วค่ะ เรียนจบแล้วด้วย” กมลดาขมวดๆ

“ผมลืมไป คนไทยหน้าเด็กกว่าอายุเกือบทุกคน คุณบอกว่าเรียนจบแล้ว คุณมีแผนจะทำอะไรต่อครับ”

“หางานทำค่ะ ฉันสมัครงานไว้หลายที่เหมือนกัน กำลังรอคำตอบอยู่” กมลดาพูดให้โก้ๆ ไปอย่างนั้น ทั้งที่ยังมืดแปดด้าน

“สไลด์งานของคุณเป็นยังไงล่ะ”

กมลดาไม่รู้จะทำอะไรเธอจึงรู้สึกว่าย่นสไลด์มาอย่างพิถีพิถะ แต่เธออาจจะคิดไปเองก็ได้ หญิงสาวเลือกที่จะเปิดภาพถ่ายผลงานชิ้นเด็ดๆ ของตอนที่เซฟไว้ในโทรศัพท์มือถือให้เขาดู ชายหนุ่มพิจารณางานแต่ละชิ้นอย่างจริงจัง

“งานของคุณน่าสนใจมากครับ ทุกอย่างใช้ได้จริงๆ การดีไซน์มีส่วนผสมระหว่างตะวันออกกับตะวันตก มีความอ่อนช้อยเป็นผู้หญิง แต่ยังไม่มีเอกลักษณ์ เราสามารถหางานดีไซน์แบบนี้ที่ไหนก็ได้”

“อย่าบอกนะว่าคุณทำงานสายนี้เหมือนกัน” กมลดาทำตาโตกับการวิจารณ์ตรงไปตรงมาตามสไลด์คนดัดจริต ถ้าเป็นเมื่อก่อนเธอคงผงะและจิตตกไปเลย แต่ตอนนี้ชินแล้ว

“เนย์! (Nee)” เขาปฏิเสธเป็นภาษาอังกฤษ “ผมแค่สนใจงานดีไซน์ และสะสมมัน”

หญิงสาวหรีตามองอย่างค้นหาพิรุณ ชายหนุ่มยกแก้วไวน์มาดื่มโดยไม่ยอมสลับตา และเรียกแอร์โฮสเตสที่เดินผ่านมาพอดีเพื่อขอเติมไวน์อีก

“คุณมีแว่วว่าจะไปได้ไกลถ้าได้รับการชี้แนะจากคนที่ถูกต้อง คุณลองไปสมัครที่พวอลิกสตูดิโอดูสิ มันเป็นบริษัทที่กำลังมาแรงในวงการ เขา กำลังเปิดรับสมัครพนักงานใหม่อยู่นะ”

“คุณทราบได้ยังไงคะ คุณทำให้ฉันสงสัยมากขึ้นไปอีกแล้วนะ คุณทำงานที่นั่นรึเปล่า”

“เพื่อนผมทำ” เขาจิบไวน์

“เพื่อนฉันก็ทำงานที่นั่นค่ะ เพิ่งเริ่มเมื่อต้นเดือนนี้เอง” เพื่อนสนิทซึก

ของเธอเลยละ

“แล้วทำไมคุณไม่ไปสมัครบ้าง” เขาหันมามองเธอเต็มตา

“ฉันยื่นใบสมัครไปนะคะก่อนกลับเมืองไทย”

“คุณยื่นใบสมัครไปหรือ”

“ค่ะ แต่ยังไม่ได้อำตอบเลย”

สีหน้าของอันส์เต็มไปด้วยความครุ่นคิด แต่กมลตาไม่ทันสังเกต เธอ
บิขนมปังกินอย่างกลัดกลุ้มใจ

สองหนุ่มสาวไม่รู้หรือกว่ารอบๆ ตัวมีวิญญาณจ้องมองมาอย่าง
ไม่พอใจ โดยเฉพาะปราชญ์ปริยาซึ่งเกือบจะคว้าขวดไวน์มาทุบหัวพ่อหนุ่ม
ตาน้ำข้าวให้สลบไปเสียเลย

“หน้าตาคูณๆ อยู่ไหนเจ้าหมอนี่ ฉันเคยเห็นที่ไหนนะ” เธอรู้สึกลังเล
แต่ถึงอย่างไรเธอก็ต้องตัดไฟแต่ต้นลม!

“เราต้องรีบย้ายที่นั่งของพ่อหนุ่มนั่นแล้วละ ผมจะทำให้จอหนังของ
เขาดับ แก้อื้อพัง เอนพนักพิงไม่ได้ ดีไหม” ช่างซ่อมบำรุงเสนอ

“เครื่องเต็มขนาดนี้ เขาจะย้ายไปที่ไหนล่ะคุณ” ชายชราชาวเอเชียหัวง

“ผมว่าทำให้เขาหลับไปเลยดีกว่า เอาไขควงทุบหัวมันเลย!”

วิญญาณนักเลงที่ถูกฆ่าตายแล้วเฝ้ากระดุกถูกขมย้ายกลับประเทศบ้านเกิด
มาทางใต้ท้องเครื่องบินเมื่อหลายปีก่อนเสนอแนะ

“อย่าทำร้ายผู้โดยสารของฉันเชียวนะ!” แอร์โฮสเตสวัยดีกปรามเสียง
เข้ม

ปราชญ์ปริยาหรือตามองคนที่ดื่มไวน์ราวกับน้ำ แล้วก็ผุดความคิดขึ้นมา

“ถ้าเราทำอย่างนี้ล่ะคะจะดีไหม”

เธอกระดิกนิ้วเรียกผู้ทุกตนมาสู่มหัพระชุมกัน

มีอาหารบนเครื่องบินยังคงดำเนินต่อไป ความกลัดกลุ้มใจของ
กมลดาถูกลืมเลือนไปชั่วคราว เนื่องจากมีเพื่อนร่วมทางชวนคุยอย่าง
ถูกคอ

ฮันส์เปลี่ยนจากผู้สัมภาษณ์มาเป็นฝ่ายถูกซักถามบ้าง เขาคุยเก่ง
ทีเดียว กมลดาสนุกกับการฟังชีวิตวัยเด็กของหนุ่มตาน้ำข้าวคนนี้

“เพราะเราอยู่เมืองไทยตั้งสิบสามปี พ่อแม่ของผมเลยผูกพันกับ
เมืองไทย หลังพ่อเกษียณ พวกเขาเลยย้ายกลับไปอยู่ที่นั่นปีละหกเดือน มี
ปีที่ยังไม่ยอมกลับกันมาสักที ผมเลยต้องบินไปหาเพื่อฉลองครบรอบ
แต่งงานปีที่สามสิบห้าของพวกเขา นะครับ”

“ว้าว! ขอแสดงความยินดีด้วยนะคะ”

“ขอบคุณครับ”

“คุณย้ายกลับมาเนเธอร์แลนด์ตอนอายุเท่าไรหรือคะ”

“สิบสี่ครับ”

“โอ้โห นั่นก็วัยรุ่นแล้วนะคะ”

“ใช่ ผมต้องปรับตัวเยอะเลยแหละ แต่ตอนที่เรายังเป็นเด็ก อะไรๆ ก็สนุก” ฮันส์ยิ้มพลางตักขนมเค้กเข้าปาก

ทันใดนั้น มือล่องหนคู่หนึ่งจับหมับเข้าที่แก้มทั้งสองของเขา ก่อนจะจ้วงปากชายหนุ่มให้กว้างขึ้นๆ แล้วมือของใครอีกคนก็ยัดยาเม็ดเข้าไปในลำคออย่างแม่นยำ!

ฮันส์เบิกตากว้าง ทว่ามือลึกลับก็ขยับมาปิดปากเขาไว้อย่างฉับไว ความใหญ่โตของมือที่แผ่กว้างไปถึงครึ่งหน้าแทบจะอุดจมูกเขาเลยด้วยซ้ำ ฮันส์อ้าปากไม่ได้ รสขมของยาปริศนาจึงกระจายไปทั่วช่องปาก ปะปนไปกับขนมเค้กจนฮันส์เกือบสำรอกออกมา เขาพยายามดิ้นรน แต่ทำได้ยากยิ่ง มือมากมายกลุ่มรวมจับตัวเขาไว้

กมลดาไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เพราะมือเรียวยาวอีกคู่หนึ่งยื่นมาปิดหูเธอ ทั้งยังเอาผ้าพันคอสีชมพูหวานมาทาบกันระหว่างหญิงสาวกับฮันส์ไว้ กำบังไม่ให้เธอเห็นอะไร กมลดาจึงตีמד้าแต่เพียงรสชาติของขนมเค้กในถาดอาหาร

ฮันส์ยังคงดิ้นรนอยู่ตามลำพัง เขาไม่เคยกลัวอะไรเท่านี้มาก่อน ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนเอง วงหน้าขาวจัดเปลี่ยนเป็นแดงก่ำ ตาเหลือก แม้จะอยากเรียกหญิงสาวที่นั่งข้างๆ ก็ทำไม่ได้ สุดท้ายชายหนุ่มจำต้องกลืนยาขมผสมขนมเค้กหวานลงไปในลำคอดังเอี๊ยก!

มือทั้งหลายปล่อยเขาทันที!

ล่อมนมือชายหนุ่มร่วงหล่นลงในถาด เขารู้สึกถึงความโล่งและเป็นอิสระประหนึ่งคนจมน้ำที่สามารถผุดขึ้นมาหายใจเหนือน้ำได้อีกครั้ง เขาเริ่มไอจืดๆ หอบหอบอกตนเองแรงๆ

“เป็นอะไรคะ” กมลดาเพ่งหน้าไปมอง

ฮันส์ไม่ตอบ แต่ตีמד้าซึ่งเพิ่งเติมมาไม่นานนี้ดังอึกๆ รวดเดียวหมดแก้ว เขาขอไวน์จากแอร์โฮสเตสมาดื่มอีก มองรอบๆ ตัวอย่างพรั่นพรึง ไม่แตะอาหารอีกเลย

ท่าทางแปลกประหลาดของฮันส์สร้างความงงนั้ให้กับมลายีนัก ชาย
หนุ่มขอตัวไปเข้าห้องน้ำโดยไม่รอให้แอร์โฮสเตสมาเก็บภาดาอาหารด้วยซ้ำ
ครั้นเขากลับมาก็เอาแต่นั่งหา

“คุณโอเคมั้ยะคะ” เธอถามอย่างห่วงใจ

“โอเค...หะ...ฮ้าว...”

ฮันส์กลับไปก่อนที่เขาจะหาจบบด้วยซ้ำ!

ท่ามกลางความงงงวยของกมลดา วิทยุณทังหลายต่างก็ตีมือ
ไฮไฟว์ซึ่งกันและกัน

“บราโว! ขอบคุณพวกคุณทุกคนนะคะ” ปราณปรียายิ้มร่าให้แก
ความสำเร็จ

สมน้ำหน้าอิตาฝรั่งซันกที่เอาแต่ดื่มไวน์อย่างกับน้ำเปล่า พวกเธोज
ทำให้เขาหลับได้ไม่ยากด้วยการขโมยยานอนหลับจากตู้โดยสารคนหนึ่งที่
ปราณปรียาแอบเห็นว่ามึ ที่แรกเธออยากให้เขากินเข้าไปเลยสักสองเม็ด แต่
วิทยุณแอร์โฮสเตสห้ามไว้และอาสาป้อนให้เขาไปหนึ่งเม็ด

ปราณปรียาหวังว่ายานอนหลับผสมกับฤทธิ์แอลกอฮอล์คงจะทำให้
อิตาฮันส์หลับยาวไปจนถึงเนเธอร์แลนด์

แต่ถ้าไม่ เธอก็มียาเหลืออีกเม็ดหนึ่งในมือ

ปราณปรียาหัวเราะหึๆ พลองมองกมลดาที่นั่งเฉิบๆ ชมภาพยนตร์
ไปตามลำพัง

ไฟบนเครื่องบินดับลงเพื่อให้ผู้โดยสารทุกคนนอนพัก กมลดาดู
หนังจบไปเรื่องหนึ่งแล้ว เธอเหลือบมองฮันส์ซึ่งกรนเบาๆ แล้วก็เริ่มง่วงบ้าง
หญิงสาวจึงกดปุ่มปิดภาพบนหน้าจอ เอนพนักพิงไปด้านหลังอีกเล็กน้อย
และห่มผ้านอน

กมลดาหลับไปได้ครู่หนึ่งแล้ว เจ้าของร่างระหงในชุดพนักงานต้อนรับ

สีบานเย็นจึงเดินมา มือเรียวซึ่งทาเล็บสีแดงเดียวกับชุดช่วยดึงชายผ้าห่มขึ้นมา ปิดถึงใต้คางหญิงสาว นิ้วที่สวมแหวนเพชรแพรวพราวเลื่อนขึ้นมาได้แกม นวลไสรวกับเด็กน้อยด้วยความเอ็นดู

“หนูเดียร์ หนูเป็นคนน่ารัก เก่ง และแกร่งสมกับเป็นผู้หญิงยุคใหม่ แต่ถึงยังไงหนูก็ต้องมีคนมาดูแลนะ ไม่ต้องห่วงจ๊ะ ย่าจะพาเขามาให้หนูเอง”

ปราณปรียาหัวเราะ แล้วหายตัววับไปหาคนคนนั้น

ร่างในชุดสีชมพูปรากฏกายขึ้นข้างเก้าอี้ของลวักกร ชายหนุ่มหลับไปแล้ว ปราณปรียาจึงดึงชายผ้าห่มมาปิดถึงต้นคอแบบเดียวกับที่เธอทำให้ กมลดา

ลวักกรลืมตาขึ้นอย่างสละสลือสือ ปราณปรียาชะงักมือ เห็นชายหนุ่ม กะพริบตาสองสามครั้งและจ้องตรงมาที่เธอ แต่ปราณปรียารู้ว่าเขามองไม่เห็นเธอหรอก หญิงชราคลี่มเอ็นดู

“นอนหลับฝันดีนะจ๊ะต้น พอลานตื่นขึ้นมาก็จะได้เจอเจ้าสาวที่ย่า พามาให้เสียที”

“เจ้าสาว...” ชายหนุ่มพึมพำ สีหน้ามึนงง

ปราณปรียาผงะ เขาพูดว่าอะไรนะ!

ตาต่อตาสบกัน วิญญาณผู้เป็นย่าเริ่มมีความหวัง...เขาได้ยินและมองเห็นเธอนั่นหรือ ถ้าเธอคุยกับเขาได้จริงๆ ก็ดีสิ อะไรๆ คงจะง่ายขึ้น

แต่แล้ว...เปลือกตาของลวักกรก็ปิดลง และเขาก็หลับไป

“อ้าว” ปราณปรียาทำปากย่น ตวัดค้อนราวกับสาวๆ

ไม่เป็นไร เธอยังมีหวัง ลวักกรจะมีเธอตามติดไปอีกนาน อย่างน้อย ก็ตลอดการเดินทางของเขานี้แหละ

ปราณปรียาหัวเราะหึๆ วาดหวังไปถึงผลลัพธ์อันน่าอภิรมย์ ซึ่งเธอ ต้องทำให้สำเร็จก่อนลวักกรกลับเมืองไทย

สิบสองชั่วโมงของการเดินทางผ่านฟ้าไป ในที่สุดล้อเครื่องบินก็แตะพื้นรันเวย์ของท่าอากาศยานอัมสเตอร์ดัม สคิปโฮล^๑

ลัศวกรซึ่งเป็นผู้โดยสารชั้นบิซิเนสคลาสได้ลงจากเครื่องบินก่อนขณะที่กมลดาออกมากับฮันส์ซึ่งตื่นขึ้นมามากมาย ประณปรีชาพยายามโบกมือไม้ทักทายลัศวกรมาตั้งแต่เขาดันด้วยความหวังว่าเขาจะมองเห็นเธอแต่เขาไม่เห็น

เธอตามลงมาจากเครื่องบินด้วยความผิดหวัง โดยมีวิญญาณแอร์โฮสเตสและช่างอากาศยานมาด้วย ทั้งคู่อาสาว่าจะช่วยให้ถึงที่สุด และเรียกเพื่อนผีร่วมอาชีพที่สิงสถิตอยู่ในสนามบินแห่งนี้มาช่วยอีกหลายแรง

ด่านตรวจคนเข้าเมืองจึงไม่ได้มีแต่มนุษย์ซึ่งต่อคิวจนแน่นขนัด ทว่ามีวิญญาณจับกลุ่มกันเฝ้ามองพวกเขา ลัศวกรกับกมลดายืนห่างกันไกลจนคุนย่าขัดใจ แต่ยงดีที่ฮันส์แยกตัวออกไปเข้าคิวในช่องทางสำหรับผู้ถือพาสปอร์ตพลเมืองสหภาพยุโรป

ลัศวกรผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองไปได้แล้วเกือบครึ่งชั่วโมง กมลดาจึงตามหลังไป แต่เพราะความช่วยเหลือของเหล่าวิญญาณที่ยกโขยงกันไปขัดขวางการขนกระเป๋าลงจากเครื่องบินทำให้สัมภาระมาถึงอาคารสนามบินช้ามาก พวกเขาถึงกับหยุดสายพานไม่ให้ทำงานรอนจนกว่ากมลดาจะมาถึงบริเวณรับกระเป๋า พวกวิญญาณขี้เล่นจึงยอมปล่อยสัมภาระทั้งหลายเลื่อนออกมา

กมลดาอยู่นิ่งไกลจากลัศวกรเกินไป พวกผีจึงเริ่มแผนสอง...

ลัศวกรโล่งใจที่กระเป๋ามาถึงสายพานเสียทีหลังรอคอยมายาวนาน เขาเกือบจะหงุดหงิดทั้งที่อุตส่าห์อารมณ์ดีมาตลอดเพราะนอนมาเต็มอ้อมจากบนเครื่องบิน

^๑ Amsterdam Airport Schiphol

ตามปกติแล้วเขาแทบไม่หลับบนเครื่อง ทว่าหนนี้ไม่ใช่แค่หลับ เขายังฝันแปลกๆ อีกด้วย เห็นแอร์โฮสเตสสูงวัยหน้าตาใจดีมาห่มผ้าให้ แล้วพูดอะไรสักอย่างเกี่ยวกับ ‘เจ้าสาว’ เขาตื่นขึ้นมาอย่างงุนงงและขบขันไปพร้อมกัน

กระเป๋าดำเดินทางของลัศวรมาถึงเป็นใบแรกๆ ตามสิทธิ์ของผู้โดยสารชั้นธุรกิจ ชายหนุ่มกระซิบเป่สะพายหลัง และเอื้อมมือไปคว้าหูกกระเป๋าเดินทาง

มันขยับหนี!

เขาพยายามจะคว้า แต่สายพานที่เลื่อนอยู่ก็พากระเป๋าห่างออกไปไกล ลัศวรเกือบจะวิ่งตามไปแต่กลัวไม่ทัน เขาจึงยอมยื่นรอกจนกระเป๋าวนกลับมามีกรอบโดยมีสัมภาระของผู้โดยสารส่วนใหญ่ทยอยออกมาจนเกือบเต็มสายพาน

คราวนี้เขาคิดว่ากระเป๋าตัวเองไว้ได้ ชายหนุ่มวางมันลงบนพื้น กำลังจะลากออกไป แต่เห็นสองสามีภรรยาวัยชราพยายามยกกระเป๋าเดินทางใบยักษ์ลงจากสายพานด้วยความยากลำบาก ลัศวรจึงเข้าไปช่วย

ชายหนุ่มหันกลับมาที่สัมภาระของตนแล้วก็ต้องตกใจ

มันเลื่อนปฎิทินี่ไปราวกับมีขา!

“เฮ้ย!” ลัศวรวิ่งตามกระเป๋าใบนี้ด้วยความอัศจรรย์ใจ

อีกคนที่ไล่ตามกระเป๋าเดินทางของตนเองอยู่เช่นกันก็คือ กมลดา หญิงสาวไม่มีวันจะเห็นว่าตัวก่อการเบื้องหลังเป็นเหล่าวิญญาณในสนามบินนี้เอง พวกเขาลากกระเป๋าเธอไปหากระเป๋าของลัศวรซึ่งถูกพาวิ่งมาให้บรรจบกัน

ปราณปริยาและผีอีกหลายสิบตนลอยปราดตามไปดู ดวงตาทุกคู่มองมนุษย์หนุ่มสาวที่ต่างก็ไล่ตามกระเป๋าเดินทางของตนเอง จนกระทั่งกระเป๋าชะลอความเร็วลง และตะกันเพียงเบาๆ ก่อนหยุดนิ่งอยู่คู่กัน

สองหนุ่มสาวหยุดลงข้างๆ ล้มภาระของพวกเข่า ต่างคนต่างคว้า
หูกกระเป๋าของตนเองด้วยความพิศวง แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมองกันและกันก็ยิ่ง
ฉงนฉงาย

“น้องเดียร์!”

“พี่ตัน!”

ทั้งคู่อ้าปากค้าง ต่างจากพวกวิญญาณที่พากันปรบมือเป่าปากอย่าง
รอนจกนี้มานาน

“พวกเขารู้จักกันด้วยหรือนี่ เนื้อคู่ชัดๆ!”

ปราชญ์ปริยาดีใจจนเนื้อเต้นยิ่งกว่าใครๆ หากจุดพลุลงชัยตรงนี้ได้
เธอคงทำไปแล้ว ผู้สูงวัยเฝ้ามองการทักทายของสองหนุ่มสาวอย่างเปี่ยมหวัง
ทว่าพวกเขากลับดูประดัดประเดิดกันชอบกล

“น้องเดียร์มาเที่ยวหรือครับ”

“เปล่าค่ะ เดียร์เรียนอยู่ที่นั่น”

“อ้อครับ พี่ไม่เคยรู้เลย”

กมลดาขมขื่นเป็นพิธี ลวัศกรซึ่งมักจะขมขื่นเรียกรวดไปทั่วก็กลับกลายเป็น
คนสุภาพไปเสียอย่างนั้น

ปราชญ์ปริยาบคิดว่าควรทำอะไรต่อ แต่ได้ยินเสียงหัวของผู้ชาย
อีกคนเข้าเสียก่อน

“เดียร์!”

ทั้งผีทั้งคนต่างก็หันไปมองหนุ่มตาน้ำข้าวที่ลากกระเป๋าเดินทางตรง
มาหากมลดา

“ฮันส์”

กมลดาละความสนใจจากลวัศกรไปหาไอ้หนุ่มชาวดัชต์ซึ่งขมขื่น
รับการเรียกชื่ออย่างน่าหมั่นไส้

ลวัศกรมองคนทั้งคู่ด้วยสายตาที่ทำให้ปราชญ์ปริยาหวั่นใจว่าเขาต้อง
เข้าใจผิดไปแล้วแน่ๆ ก่อนชายหนุ่มจะดึงก้านลากกระเป๋าเดินทางขึ้นมา

ดังคลิก

“พี่ไปก่อนนะครับน้องเดียร์”

“อะ ลัวส์ดีอะพี่ต้น” กมลตายกมือไหว้ลา

เขารับไหว้ ผงกศีรษะทักฮันส์ และลากกระเป๋าออกไป

“บัดโธเอ๊ย!” ปราณปรียาสบถ

ผีเพื่อนใหม่ต่างก็หงุดหงิดจนถึงกับร้องไห้ หนึ่งในนั้นแกลังลากกระเป๋าฮันส์หนีไปทำให้หนุ่มตาน้ำข้าวต้องวิ่งตาม

ปราณปรียาชูนิ้วโป้งทั้งสองมือเพื่อขอบคุณเพื่อนๆ เธอมองกมลดา สลับกับลัวส์ครที่เดินห่างออกไปไกลแล้ว ละล้าละลังว่าควรทำอะไรต่อดีที่สุดท้ายจึงเลือกตามลัวส์ครไป

สิ่งแรกที่ปราณปรียามองเห็นทันทีที่ออกมาจากประตูซึ่งกางกั้นด่านศุลกากรกับบริเวณรอรับผู้โดยสารขาเข้าระหว่างประเทศก็คือ ลูกโป่งน่ารักสองใบ เป็นวงกลมพื้นขาวสลับน้ำเงิน มีตัวอักษรภาษาดัตช์สีแดง เขียนว่า ‘Welkom’ หรือยินดีต้อนรับนั่นเอง

แต่ที่น่ารักกว่าลูกโป่งคือเด็กหญิงสองคนซึ่งเป็นคนถือนั่น

ทั้งคู่เป็นชาวเอเชีย คนหนึ่งอายุประมาณแปดเก้าขวบ อีกคนคงจะสี่หรือห้า สวมแจ็กเก็ตยีนส์สีดำกับรองเท้าผ้าใบสีชมพูขลิบขาวเหมือนกันเปี้ยว ต่างกันตรงแม่หนูคนที่สวมเสื้อยืดข้างในสีชมพูอ่อนกับกระโปรงหนังสือดำสั้นๆ ดูเท่ๆ ส่วนคนน้องใส่เสื้อยืดสีเทาอ่อนกับกระโปรงบานพู่ฟองสีชมพู เหน็ดเดียวกับสีเสื้อยืดของพี่สาว ทำให้ดูเป็นสาวหวาน

ข้างๆ เด็กทั้งสองน่าจะเป็นพ่อแม่ของเธอเพราะหน้าละม้ายคล้ายกัน พวกเขาอายุประมาณสี่สิบต้นๆ คนเป็นพ่อรูปร่างสูงใหญ่หล่อคมเข้มทีเดียว มีเค้าคล้ายลัวส์คร ภรรยาของเขาตัวเล็กกว่ามาก ผมยาว หน้าสวยราวกับตุ๊กตา ทั้งสองใบกมือให้ลัวส์คร ปราณปรียาตระหนักได้ทันทีว่าพวกเขา ก็อนิตีคุณกับปณาลี

นักธุรกิจหนุ่มยิ้มกว้าง โบกมือตอบ ลากกระเป๋าไปหา และยกมือไหว้คนทั้งคู่

“สวัสดีครับพี่คุณ พี่ปลา สวัสดีครับพริม เพ็พ”

ลวัศกรทักหนูน้อยทั้งสองซึ่งไหว้เขาอย่างเขินๆ คนพี่ยื่นลูกโป่งให้ด้วยท่าทางไม่มั่นใจเท่าไร

“ให้อาหรือ ขอบคุณครับ น่ารักจังเลย”

เด็กน้อยหลบตา ท่าทางจะเขินเขามาก

“พริม เพ็พจำอาต่านได้ไหมลูก อาต่านเป็นพี่ชายอาตาล เมื่อวานลูกเพิ่งโทร. คุยกับอาตาลทางไลน์อยู่เลยไม่ใช่หรือ” นิติคุณถามบุตรสาว ทว่าเด็กๆ ก็ยังมองลวัศกรตาแป๋ว แต่ไม่พูดด้วย

“อาตาลฝากอาต่านให้ซื้อขนมจากเมืองไทยที่พริม เพ็พชอบมาให้ด้วยนะครับ อยู่ในกระเป๋าเดินทางใบนี้ เดี่ยวกลับไปถึงบ้าน อาต่านจะเอาให้นะครับ”

เด็กๆ พยักหน้า แล้วไหว้ขอบคุณตามที่มารดาสั่ง แต่ก็ยังขัดเขินอยู่นั่นเอง ลวัศกรซึ่งคงจะไม่ค่อยคุ้นกับการอยู่กับเด็กนักจึงดูเก๋ๆ กังๆ ไปด้วย

“พี่คุณ พี่ปลา รอผมนานไหม ขอโทษด้วยนะครับที่ต้องรบกวนทุกคนให้มาไกลถึงอัมสเตอร์ดัมเลย” ลวัศกรกล่าวอย่างเกรงใจ

กรุงอัมสเตอร์ดัมเป็นเมืองหลวงตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ แต่ศูนย์กลางของการบริหารประเทศที่แท้จริงอยู่ในกรุงเฮก อันเป็นที่ตั้งของพระราชวังซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงงาน ทำเนียบรัฐบาล ที่ทำการรัฐสภา ศาลฎีกา คณะกรรมการกฤษฎีกา สถานที่สำคัญทางราชการ รวมถึงสถานเอกอัครราชทูตของประเทศต่างๆ นิติคุณจึงต้องขับรถมาไกลถึงสี่สิบกิโลเมตรเพื่อมารับลวัศกรที่สนามบิน

“ไม่ต้องเกรงใจเลยต้น ระยะทางแค่นี้สบายมาก พี่ขับมาบ่อยๆ ที่นี่รถไม่ติดเหมือนบ้านเรา” นิติคุณเอ่ย

“จริงด้วยครับ ผมลืมไป” ลวัศกรหัวเราะ
 “วันนี้พี่เลยได้พาเด็กๆ มาเที่ยวเล่น กินข้าวในอัมสเตอร์ดัม สนุกกัน
 ไปเลย”

“ค่อยยังชั่วหน่อยครับ ไม่งั้นผมรู้สึกผิดแย่”
 “คิดมากน่า นายมาที่นี้ทั้งทีพี่ก็ดีใจ เราไม่ได้เจอกันมาตั้งนานแล้ว
 นะ”

“ต้นหิวรีเปล่าคะ เลยเวลาอาหารเย็นมาแล้วด้วย พี่ซื้อข้าวเย็นเตรียม
 ไว้ให้ในรถ เตียวไปกินนะ”

“ขอบคุณครับพี่ปลา ผมยังไม่หิว แต่เรารีบไปกันเลยก็ดีนะครับ
 เตียวจะเลยเวลาตอนของหลานๆ” ลวัศกรจับก้นสำหรับลากกระเป๋า เตรียม
 เดิน

“ว้าย! อย่าเพิ่งไป รอหนูเดียร์ด้วย” ปราณปรียาโวยวาย
 “พี่ต้องรอรับน้องอีกคนหนึ่งก่อน” นิติคุณผินหน้าไปทางประตูที่
 ผู้โดยสารจะออกมาจากด่านศุลกากร

“เมื่อไหร่จะมา” แม่หนูคนเล็กถามพ่อของเธอด้วยสำเนียงไทยที่ไม่
 ค่อยชัด

“ใครจะมา...ผู้ชายหรือผู้หญิง!
 ‘ถ้าเป็นผู้หญิง ยาต้องกันออกไปอีกรีเปล่าเนี่ย’ ปราณปรียาเริ่มกังวล
 “นั่นไง มาแล้ว” เด็กน้อยคนโตตะโกน
 ปราณปรียาเบิกตากว้างเมื่อเห็นหญิงสาวที่เพิ่งลากกระเป๋าเดินทาง
 ออกมาจากประตู

๕

ในรถตู้ของนิติคุณซึ่งเขาทำหน้าที่เป็นสารพัดด้วยตนเอง ปณาลี
นั่งอยู่ตอนหน้าของรถคู่กับสามี ส่วนห้องโดยสารด้านหลังซึ่งมีเก้าอี้อยู่
สองแถวนั้น ลวัศกรนั่งอยู่แถวแรกกับลูกโป่งซึ่งเขาผูกเอาไว้กับเก้าอี้ ขณะที่
หลานสาวทั้งสองนั่งอยู่ตอนท้ายสุดของรถ

ตรงกลางระหว่างเด็กๆ คือหญิงสาวที่ลวัศกรไม่คิดว่าจะต้องมาเจอ
กันอีก กมลดาถือลูกโป่งที่เหมือนกับของลวัศกรเปื้อน

หลานๆ ไม่สนใจอาอย่างเขาเลยสักนิด แต่กลับคุยจ้อเป็นภาษาไทย
ปนอังกฤษกับกมลดาตั้งแต่วินาทีแรกที่พบหน้า เห็นได้ชัดว่าสนิทกัน

‘เดียร์อยู่อะพาร์ตเมนต์เดียวกับเรา เป็นเพื่อนบ้านกัน’

นิติคุณแนะนำสั้นๆ ตอนอยู่ที่สนามบิน ลวัศกรไม่แน่ใจว่าพี่ชายรู้
หรือไม่ว่าเธอเป็นน้องของใคร และครอบครัวของเขากับเธอก็ไม่ถูกกัน แต่
ลำพังตัวลวัศกรเองไม่ได้มีปัญหาอะไรกับกมลดาอยู่แล้ว เขาแยกแยะได้ว่า
มันเป็นเรื่องของผู้ใหญ่และเรื่องของลูกผู้ชาย ผู้หญิงไม่เกี่ยว

ถ้าลวัศกรจะมีปัญหาอยู่บ้างในตอนนี้นี้คงเป็นแค่ความอิจฉาเล็กๆ

น้อยๆ ที่หลานสาวสนใจกลมตามากกว่าอาแท้ๆ

เด็กน้อยมองมาอย่างไม่แน่ใจทั้งที่เขาพยายามส่งยิ้มผูกมิตร ส่วนกลมดากก็เหล่มองมาในบางครั้ง

อย่างเช่นตอนนี้ พอเธอรู้ว่าเขาเองก็มองอยู่ หญิงสาวจึงทำเป็นเล่นกับตุ๊กตาสุนัขสีฟ้าตัวยาวทำจากผ้าที่ทั้งเก่าและเหี่ยว เพราะไสนุ่นข้างในน่าจะยุบลงตามกาลเวลา แขน ขา และหางยาวๆ ของเจ้าหมาจึงลีบแบนไปหมด ตรงขอบปากกับปลายเท้าทั้งสี่มีรอยลิปติดกับยาทาเล็บสีแดงเลอะเปรอะ แต่กลมดากก็จับอุ้งเท้าหน้าของมันขึ้นมาอย่างทะนุถนอม

ลวัตรรู้สึกกลับคล้ายคลั่งคลว่า ลวิตรา น้องสาวของเขาเป็นคนซื้อตุ๊กตาหมาตัวนี้ให้ฟรีบราวตอนที่เธอเกิด แต่กลับถูกใจเพ็พพินซึ่งรับมรดกตุ๊กตาหมาอนข้างสำหรับเด็กทารกนี้มาจากพี่สาว ถึงขนาดพาไปไหนๆ ด้วย เขาเห็นรูปมันบ่อยๆ ในโซเซียลมีเดียของพี่สะใภ้

“น้องเพ็พพินพี่หามาจับพี่เดียร์ด้วยหรือคะ ลวัตตีค่ะพี่หมา” กลมดาเขย่าขาหน้าของมันเบาๆ

“เฮลโล” เพ็พพินทำเสียงต่ำๆ ในลำคอพร้อมยิ้มกว้าง

“โอ้ นี่พี่หมาพูดหรือคะ”

เพ็พพินพยักหน้า ดึงตุ๊กตาพี่หมาออกจากมือกลมดา แล้วจับอุ้งเท้าทั้งสองของมันมาประกบกัน อีกมือกดหัวให้ก้มลง เสมือนเจ้าหมายกมือไหว้

“โอ้โฮ พี่หมาไหว้สวยจังเลย” กลมดาหัวเราะคิก

ลวัตรมองผู้หญิงต่างวัยทั้งสองคนยิ้มสดใสให้แกกัน เขาอดยิ้มไปด้วยไม่ได้

‘น้องไอ้แบร์ยิ้มสวย’ เขาเผลอคิด

ตอนนั้นเองที่กลมดาหันมา...รอยยิ้มของหญิงสาวค่อยๆ หุบลงกลายเป็นยิ้มสุภาพ

แม้ลวัตรจะรู้สึกเสียตาย แต่เขาไม่ยอมเสียฟอร์ม ชายหนุ่มแก้มงี่ยมยิวน แถมยกคิ้วให้อีกต่างหาก แล้วจึงหันไปชวนเพ็พพินคุย

“อา! ไม่ได้เจอพี่หมามาตั้งหลายปีแล้ว ขอทักพี่หมาด้วยคนได้ไหมครับ
เฮลโลพี่หมา” ชายหนุ่มแก้มแดงตบเสียงตลกๆ พร้อมกับยื่นมือออกไปหา
เจ้าตุ๊กตา

เพ็พพินกุมขาหน้าของมันเป็น สบตาผู้เป็นอาอย่างไม่วุ่นวาย

“ให้พี่หมาทักอาต้นด้วยสิคะ” กมลดาเอ่ยหลังจากเกิดความเงียบบอย
นาน

เห็นได้ชัดว่าหญิงสาวมีอิทธิพลต่อหลานของเธอ เพ็พพินยื่นเท้าหน้า
ของเจ้าตุ๊กตามาให้ชายหนุ่มจับ

“เฮลโล” เธอพูดค่อยๆ

“เฮลโลพี่หมา” ลวัศกรเขย่าขามันเบาๆ “นี่อาต้นนะครับ อาขอไปอยู่
ที่บ้านด้วยคนได้ไหมครับพี่หมา”

ลวัศกรรื้อฟื้นวิธีเล่นกับเด็กผู้หญิงจากที่เขาเคยเลี้ยงน้องสาวซึ่งมีอายุ
ห่างกันถึงแปดปี เธอเคยติดตุ๊กตามาก ถึงกับนับเป็นคนในครอบครัวด้วย
บางทีลิวตราอาจรักมันยิ่งกว่าเขาเสียอีก ถ้าเขาไม่ให้เกียรติตุ๊กตาตัวโปรด
ของน้อง มันจะเป็นปัญหาระดับชาติทีเดียว เขาจึงต้องให้เกียรติพี่หมาของ
เพ็พพินด้วยเหมือนกัน

“พี่หมามากว่าด้าย”

เพ็พพินพูดไทยไม่ชัด อาจเป็นเพราะว่าตอนมาอยู่ที่นี้ใหม่ๆ เธอซึ่ง
อายุเพิ่งสองขวบไม่เข้าใจภาษาอังกฤษเลย เมื่อเข้าเรียนในระดับก่อนปฐมวัย
จึงมีปัญหาในการสื่อสารอย่างมาก ทำให้ไม่อยากไปโรงเรียน ทุกคนใน
ครอบครัวจึงพยายามพูดภาษาอังกฤษด้วย ตอนนี้เพ็พพินสื่อสารภาษา
อังกฤษได้ปร๋อ แต่พูดภาษาไทยเป็นสำเนียงฝรั่ง และไม่เข้าใจความหมาย
ของคำยากๆ

“ขอบคุณครับ”

ลวัศกรยิ้มว่า ใจชื้นที่เห็นหลานคนเล็กยิ้มเขินๆ ให้เขามากขึ้น ชาย
หนุ่มอยากจะทำตัวเองว่าเห็นร่องรอยต่างๆ ในดวงตาของหญิงสาวซึ่งนั่ง

อยู่ตรงกลาง เธอคงไม่คิดว่าเขาจะเล่นกับเด็กผู้หญิงได้

กมลดาส่องไปทางพริบพราว แล้วขมวดคิ้ว

“ทำไมน้องพริมเจียบจังคะ ขึ้นรถมาด้วยกันรีเปล่าน้า”

คำถามของหญิงสาวทำให้ลัศกรเบนสายตาไปทางหลานคนโต พริบพราวนั่งเจียบกริบมาตั้งแต่ขึ้นรถได้สักพักหนึ่งแล้วจริงๆ นั่นแหละ

ดวงตากกลมแป้มองมาทางเขา...ไม่สิ มองมาที่เก้าอี้ข้างๆ เขา ใบหน้าเคร่งเครียด

“ว่าไงครับพริม วันนี้พาเพื่อนมารับอาตั้นด้วยรีเปล่า อาตาลบอกว่าพริมก็มีเพื่อนตุ๊กตาเหมือนกัน ชื่ออะไรนะ...คับเค็กไข่ไหม คับเค็กมาด้วยรีเปล่าครับ” ลลิตราเล่ายาวถึงความชอบของหลานให้เขาฟังมาหลายวันแล้ว

พริบพราวส่ายศีรษะ

“ไม่ได้พามาหรือ งั้นเดี๋ยวอาตั้นค่อยไปเจอคับเค็กที่บ้านนะ”

หลานคนโตยังคงเจียบกริบ

“ทำไมน้องพริมไม่ตอบอาตั้นล่ะคะ วันนี้พี่เดียร์แทบไม่ได้ยินเสียงหนูเลย เป็นอะไรรีเปล่า” กมลดาหยนหัวคิ้วพลางกุมมือเด็กหญิงซึ่งสีหน้าคล้ายจะร้องไห้เต็มแก่

“พริมเป็นอะไรลูก” ปณาลีถามมาจากที่นั่งตอนหน้าของรถ

พริบพราวมองมารดา แล้วเลื่อนสายตามาทางลัศกร...ลูกโป่ง...และที่นั่งว่างๆ ข้างเขา นัยน์ตาสันระริกравกับหวาดกลัวอะไรสักอย่าง

“น้องพริม...” กมลดาโอบบ่าเด็กน้อย ลูกโป่งในมือเธอแกว่งไปมา

พริบพราวสบตาหญิงสาว แล้วยืดยายขึ้น กระซิบข้างหูเธอด้วยเสียงที่ไม่เบานักเพราะลัศกรได้ยิน

“พี่เดียร์ คนนั้น...เขาเป็นใครหรือคะ”

“คนนั้น...ก็...อาตั้นไงคะ คุณอาของหนูไง” กมลดาเลิกคิ้วขึ้นมองลัศกรอย่างงุนงง

ชายหนุ่มเอะใจ เขารู้สึกว่าพริบพราวไม่ได้มองมาที่ตน แต่เป็นที่นั่ง

ข้างๆ ต่างหาก...ที่ว่างๆ นั้น...

หรือจริงๆ แล้วมันไม่ได้ว่าง!

“พริมหมายถึงใครครับ”

“ผู้หญิงสีฟิงก์” เพ็พพินเป็นคนตอบแทน พลาซซี่มายังเก้าอี้ข้างๆ เขา
ใจของลวีศกรกระตุกวาบ จู่ๆ เขาก็นึกถึงแอร์โฮสเตสชุดสีชมพูที่เห็น
ในฝัน!

“ผู้หญิงคนไหน ไม่มีนะลูก” ปณาลีร้องเสียงหลง

เป็นครั้งแรกที่กมลดาสบตาลวีศกรตรงๆ แต่ดวงตาเต็มไปด้วยความ
กลางแคลงและพรันพริ้ง

เขาเองก็เริ่มจะกลัวเหมือนกัน...

ผู้หญิงชุดชมพูซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ว่างข้างลวีศกรก็ตกใจมากที่มี
มนุษย์มองเห็นตน

“หนูเห็นย่าด้วยหรือ!”

“ฮือ...” พริบพราวคราง ชุกหน้าเข้ากับต้นแขนของกมลดาพร้อม
หลับตาปี๋

“น้องพริม ไม่มีอะไรหรอกนะ” กมลดาโอบปลอบเด็กน้อย

“ตายแล้ว อย่ากลัวย่าเลยนะ ย่ามาดี” ปราณปรียาละล่ำละลักบอก

“ย่าหนูอยู่ไทยแลนด์...” เพ็พพินแย้ง

“นี่ก็ย่า...” ปราณปรียาเถียง

“ย่าไหนครับเพ็พ” ลวีศกรหันขวับมาทางผีตนที่ถูกเรียก เขากวาด
สายตาไปรอบๆ ค้นหาว่าเธออยู่ไหน แต่คงมองไม่เห็น

“ย่าสีฟิงก์”

“เพ็พพูดอะไรนะลูก ไม่เอานะ แม่กลัว”

ปณาลีเหลียวหลังมาทำหน้าที่แคเรียต นิตินุณซึ่งขับรถอยู่ก็เหลือบมอง
กระจกส่องหลังอย่างไม่สบายใจ

“ແ່ແລ້ວ! ย่าไปก่อนดีกว่า”

พูดจบปรานปริยาก็หายตัววับ หนีปัญหาไปเลยทันที

“ย่าหายปายแล้ว!” เพ็พพินตะโกน ชีโป๊ชีโป๊ไปข้างหน้า

พริบพราวลืมหูลืมตาขึ้นข้างหนึ่งเพื่อแอบมอง ก่อนเธอจะค่อยๆ ขยับออกจากอ้อมกอดของกมลดาอย่างกลัวๆ กลั๊ๆ

“หายไปแล้วหรือ”

“หนูพูดถึงใครกันนะลูก” ปณาลีถามบุตรสาว

“หม่ามี้ หนูเห็นผู้หญิงนั่งข้างๆ อาตั้นเมื่อกี้” พริบพราวบอกเสียงสั่น

“ตอนนี้ ม่ายมีแล้ว” เพ็พพินพูดต่อ

ลวัศกรมองไปข้างตัวอย่างขยาด เขาสบตากมลดาซึ่งมองมาด้วยความระแวง ต่างคนต่างหน้าเครียด ก่อนกมลดาจะกระแอมสองที แล้วเปลี่ยนเรื่อง

“พี่เดี๋ยว่า...เรา...มาดูของที่พี่เอามาฝากกันดีกว่า พี่ซื้อลิปมันมีสีที่น้องพริมกับน้องเพ็พพียากได้มาให้แล้วนะคะ อยู่ในกระป๋านี้แหละ...”

กมลดาเปิดกระป๋าน แต่มือข้างหนึ่งถือลูกโป่งอยู่ทำให้ไม่ถนัด หญิงสาวจึงขอร้องเขา

“ขอโทษนะคะพี่ตั้น เดี๋ยขอฝากลูกโป่งได้มั๊ย”

“ได้สิ” ชายหนุ่มรับลูกโป่งมาถือ

“ขอบคุณค่ะ” กมลดาขี้นเป็นการเป็นงาน เธอเปิดกระป๋านหนึ่งสีน้ำตาลที่วางอยู่บนตัก “น้องพริมขา ช่วยพี่ทาลิปมันหน่อยได้ไหมคะ มันอยู่ตรงไหนน้า”

พริบพราวพยักหน้าช้าๆ แม้จะยังมีความหวาดกลัวจนหน้าซีด แต่ก็ยอมขยับตัวเปลี่ยนท่านั่ง ยืนมือน้อยๆ เข้าไปในกระป๋าน

“หนูช่วยๆ” เพ็พพินโบกตักตักตามา แต่ติดที่ออกจากคาร์ซีตไม่ได้

“ได้เลย แต่ให้พี่พริมหาก่อนนะคะ แล้วน้องเพ็พพีย่อยหาของตัวเอง”

กมลดาเปิดปากกระเป๋าก็กว้างขึ้น

“หนูเจอแล้ว” พรึบพราวหยิบลิปมันสีโอลด์โรสออกมา

“ของหนูละ” เพ็พพินยื่นมือออกมา

“อะนี่” กมลดาส่งกระเป๋าก็เด็กน้อย ไม่นานเพ็พพินก็เจอลิปมันของตัวเอง

“ขอบคุณพี่เดียร์ด้วยคะลูก” ปณาลีเตือน

ทั้งสองยกมือไหว้ขอบคุณกมลดา ก่อนจะละความสนใจจากทุกสิ่งพากันทาลิปมันบนรีวปากและขอดูกระจกจากตลับแป้งของกมลดาเพื่อชื่นชมสีปากอ่อนๆ ของตน

ค่อยยังชั่วที่หลานๆ ลืมผู้หญิงชุดสีชมพูไปแล้ว ทว่าลัศครไม่ลืมนง่ายๆ เขาเหล่มองเก้าอี้ว่างข้างกายซึ่งมีเพียงลูกโป่งแกว่งไปมาตามการเคลื่อนตัวของรถ หวังว่าจะไม่มีใครอยู่ตรงนั้น แต่อย่างน้อยในตอนนั้นเขาก็ขอบคุณไหวพรึบของกมลดาที่เอาลิปมันมาทากู้วิกฤติไปได้

ลัศครผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก และเห็นว่ากมลดาก็ถอนหายใจแทบจะพร้อมกัน

พวกเขามาถึงกรุงเทพฯ อย่างราบรื่นโดยไม่มีใครเห็นอะไรแปลกๆ อีก เด็กทั้งสองก็เหมือนจะลืมเหตุการณ์เมื่อครู่ไปแล้ว เอาแต่คุยจ้อให้กมลดาฟังว่าช่วงสองอาทิตย์ที่หญิงสาวกลับไปเมืองไทย พวกเธอทำอะไรบ้าง

นิติคุณขับรถไปตามถนนในกรุงเทพฯ อันสงบเงียบ แม้จะเป็นเวลาหัวค่ำของวันหยุดสุดสัปดาห์ การจราจรก็บางตากว่ากรุงเทพฯ มาก รถตู้แล่นผ่านย่านธุรกิจอันเต็มไปด้วยตึกสูงทันสมัย ก่อนตัวอาคารจะเตี้ยลงเมื่อถึงย่านเมืองเก่า แสงไฟสีทองส่องให้เห็นตึกรามบ้านช่องแบบดัดชัอันเรียบง่ายแต่งามสง่า ตั้งขนานไปกับคูคลองซึ่งมีเกือบทุกท้องถนน อาคารส่วนใหญ่สูงประมาณสี่ห้าชั้น มีบ้างที่สูงกว่านั้น แต่ก็ไม่มาก นอกจากเลน

รถยนต์แล้วยังมีรถราง และที่ขาดไม่ได้คือทุกแห่งนั้นมีเลนรถจักรยาน

ไม่นานรถตู้ก็แล่นมาถึงที่พักของนิติคุณ ซึ่งอยู่ใกล้กับย่านของสถานเอกอัครราชทูตประเทศต่างๆ ข้างตึกที่นิติคุณพักก็มีสถานทูตของประเทศหนึ่งในแถบลาตินอเมริกาอยู่ด้วย

นักการทูตหนุ่มเลี้ยวเข้าที่จอดรถของอะพาร์ตเมนต์ เพื่พินกลับไปแล้ว กมลดาปลุกเด็กน้อย และจูงมือเธอออกมา พริบพราวตามลงมาที่หลังและรีบไปจับมือมารดา มองไปรอบๆ อย่างระแວดระวัง ก่อนถอนหายใจโล่งอก

ลวัศกรเข้าไปช่วยนิติคุณยกกระเป๋าเดินทางของตนกับกมลดา ไม่ลืมเอาลูกโป่งทั้งสองใบที่หลานๆ ให้ส่งมาจากรถ

“เดียร์ลากกระเป๋าเองค่ะพี่ต้น” หญิงสาวบอกเขา

ชายหนุ่มส่งสัมภาระของเธอและลูกโป่งให้ ส่วนเขาจับผิดชอบกระเป๋า กับลูกโป่งอีกใบของตนเอง ทั้งสองเดินตามหลังนิติคุณกับปณาลีที่จูงมือลูกๆ ออกจากโรงรถ เดินเข้าไปในตัวตึก

ตอนนั้นเองที่ลวัศกรเห็นผู้หญิงฝรั่งตัวสูงโย่งเปิดประตูอาคารออกมา เธอชอยผมสั้นนุกด เจาะหูหลายรู และเจาะคิ้ว ดวงตาคมกริดอายุโลเนอร์คมกริบ เธอสวมเสื้อยัดลีทาเข็มสกรีนลายวงดนตรีร็อกยุค ๘๐ กับกางเกงขาสั้นลีเขียวทหาร และรองเท้าแตะ

บุคลิกโหดๆ ของหญิงสาวช่างขัดกับรอยยิ้มกว้างและท่าทางดีใจราวกับเด็กๆ ยามโผล่เข้ากอดกมลดา

“มายเดียร์ ที่รักของฉัน เธอกลับมาแล้ว คิดถึงที่สุดเลย!”

สาวฝรั่งพูดไทยชัดยิ่งกว่าหลานคนเล็กของลวัศกรเสียอีก ชายหนุ่มเดาว่าเธออาจเป็นลูกครึ่ง เพราะดูดีๆ ก็มีเค้าความเป็นเอเชียอยู่บ้าง

“มีนา คิดถึงจังเลย”

เอละสิ กมลดาถอดรองเท้าฝ่ายแน่นขึ้นไปอีกจนตัวแทบจะสิงกันได้ อยู่แล้ว!

“เธอรู้ไหมว่าตอนเธอไม่อยู่ ฉันนอนไม่หลับเลย ค่อยยังชั่วหน่อย
คืนนี้ฉันไม่ต้องนอนคนเดียวแล้ว”

“โอ้ ไม่เป็นไรนะ ฉันกลับมาแล้ว”

“ดีใจที่สุดเลย มายเดียร์”

สองสาวกอดกันไปมาราวกับอยู่ในโลกส่วนตัว จนกระทั่งมีนาหันมา
เห็นครอบครัวของนิติคุณจึงคลายอ้อมแขน ไหว้และยิ้มเชิๆ ทักทาย
พวกเขา ไม่มีใครทำสีหน้าผิดแผกประหนึ่งว่านี่คือเรื่องปกติที่เกิดขึ้นระหว่าง
คนทั้งสอง

...จนกระทั่งมีนาสังเกตเห็นลวัศกร

ใบหน้ายิ้มแย้มของสาวลูกครึ่งหุบลงทันควัน เธอหรีตามองเขาอย่าง
ไม่ไว้วางใจ

“มีนา นี่พี่ต้นครับ เป็นน้องชายพี่เอง” นิติคุณแนะนำ

“สวัสดีค่ะ” มีนาทักด้วยเสียงแข็งๆ ไม่ยอมไหว้

“สวัสดีครับ” ลวัศกรทักตอบอย่างไม่ถือสา แม้จะอดสงสัยไม่ได้ว่า
เธอเกลียดชังหน้าเขาตั้งแต่พบเจอเลยหรือไร

“มีนากับเดียร์เป็นเพื่อนบ้านของเรา พวกเธออยู่ชั้นสอง เราอยู่ชั้นสาม”
นิติคุณอธิบาย

“อ้อ ครับ” ลวัศกรยิ้มให้ตามมารยาท

มีนาดูจะไม่ชอบใจ เจ้าหล่อนโอบปากมกลดาเข้าไปใกล้ตัวอย่างหวงแหน
เธอหึงเขาหรือ

ลวัศกรรง หากมีนาจะหึงใครสักคน ก็ควรไปหึงหนุ่มฝรั่งทาสีฟ้าที่
สนามบินจะดีกว่า ที่แรกเขาคิดว่าหมอนั้นเป็นแฟนของมกลดา แต่เธอบอก
พี่ชายกับพี่สะใภ้ว่าเธอเป็นแค่เพื่อนร่วมทางซึ่งนั่งติดกันบนเครื่องบิน

ลวัศกรสงสารผู้ชายคนนั้น ท่าทางเขาอาลัยอาวรณ์มกลดาตอนจาก
กัน หมอนั้นควรจะารู้ ผู้หญิงคนนี้คงไม่ได้มีดวงตาไว้มองผู้ชาย

น่าเสียดายจริงๆ

โชคดีที่เขาไม่ได้ชอบเธอ และไม่มีวันจะชอบด้วย เพราะน้องสาวของชัยภักดิ์ไม่ใช่คนที่เขาควรจะสนใจ

“ฉันไม่ชอบเขา!”

มินาประกาศก้าวทันที่ที่เธอกับกมลดาเข้าไปในห้องพักของพวกตน กมลดาيلمขบขันพลางถอดรองเท้าเก็บเข้าไปในตู้ และลากกระเป๋าเดินทางมาวางตรงมุมหนึ่งของอะพาร์ตเมนต์ ซึ่งที่จริงเป็นของบิดามารดาของมินา พวกเขาค้ายู่กันสามคนพ่อแม่ลูก ทว่าบิดามารดาของเพื่อนรักย้ายไปอยู่เมืองไทยเป็นส่วนใหญ่ นานๆ จึงกลับมา

มินาเป็นเพื่อนร่วมเรียนปริญญาโทของกมลดา เจ้าหล่อนซึ่งไม่ชอบอยู่คนเดียวและกำลังหารูมเมตที่เข้ากันได้จึงชวนกมลดามาอยู่ด้วยกันที่แรกกมลดาปฏิเสธ ค่าเช่าห้องของมินาค่อนข้างแพงและเธอก็อยู่หอพักเล็กๆ ในเมืองซึ่งใกล้มหาวิทยาลัยอยู่แล้ว แต่ก็เปลี่ยนความคิดในเวลาต่อมาเนื่องจากเพื่อนบ้านไม่น่าไว้วางใจ บ้างก็ขี้เมา บ้างก็ทะเลาะวิวาทกัน เธอรู้สึกไม่ปลอดภัย พี่ชายทั้งสองก็เป็นห่วง โดยเฉพาะเวลาเธอกลับจากการทำงานเป็นพนักงานพาร์ตไทม์เสิร์ฟอาหารในร้านไทยตอนดึกๆ

จนถึงบัดนี้กมลดาเป็นรูมเมตของมินามาได้ปีครึ่งแล้ว หญิงสาวตัดสินใจไม่ผิดเพราะได้เพื่อนแท้มาอีกคน

“จริงๆ นะมายเดียร์ ฉันไม่ชอบผู้ชายคนนั้น!” เพื่อนแท้ของกมลดาทำหน้าตมพลางยื่นลูกโป่งของเด็กๆ ที่เจ้าตัวช่วยถือคืนมาให้

“ถ้าเฮียแบร์ไดยีน คงรักเธอตายเลย” กมลดาแก้มย้า

เธอผูกูกโป่งไว้กับราวโลหะของชั้นวางของซึ่งมีแผ่นไม้สีน้ำตาลเข้มบางๆ เป็นฐานในแต่ละชั้น มินาเป็นคนออกแบบและได้รับรางวัลสมัยเรียนปริญญาตรีปีสุดท้าย เธอดีไซน์ให้โครงเหล็กมีกลไกปรับเปลี่ยนรูปร่างได้ตามประโยชน์การใช้งาน โดยเป็นได้ทั้งชั้นวางของและโต๊ะ ตอนนั้นมันเต็มไปด้วยกระถางต้นไม้รูปทรงแปลกๆ ฝีมือกมลดาซึ่งเธอทดลองทำ แต่ยัง

ไม่ได้เรื่องเท่าไร ทว่ามีนาชอบมาก

“ฉันก็อยากให้เฮียแบร์รักฉันนะ เฮียไทเกอร์ด้วย คนไหนก็ได้ ทำไม
นะทำไม ฉันอุตส่าห์ทอดถนน...”

“ทอดสะพาน”

“โอ้! ฉันจำผิดอีกแล้วหรือ...ทอดสะพาน...ฉันอุตส่าห์ทอดสะพาน
แล้ว ทำไมเฮียของเธอถึงไม่รักฉัน”

มินาคร่ำครวญ ภายใต้อำนาจทางโหดๆ อย่างนี้ ที่จริงแล้วเจ้าตัวเป็น
หญิงสาวซึ่งโหยหารักแท้ และช่างฝันยิ่งกว่ากมลดาเสียอีก

“เฮียแบร์ก็หนีไปมีแฟนแล้ว ชอบเด็กก็ไม่บอก รู้จักฉันไปหาชุด
นักเรียนมาใส่ตอนเฮียมาก็ดี” มินายิ้มกรู้มกริม

“บ้า” กมลดาหัวเราะ เพื่อนรักจึงหัวเราะไปด้วย

“ว่าแต่ว่าไอ้พี่ตั้นนั่นนะ เขาเป็นคนที่เฮียแบร์ชอบโทร. มาด่าให้เธอ
ฟังบ่อยๆ ไซ้ไหม พวกแอลแอลดีเวลลอปเมนต์”

“ความจำเธอดีนะเนี่ย”

“อะไรที่เกี่ยวกับเฮียแบร์ ฉันจำได้หมดแหละ เขามาเป็นญาติพี่คุณ
ไฉ่ยังงี้ ฉันไม่เห็นรู้เลย”

“แม่เขากับแม่พี่คุณเป็นพี่น้องกัน แม่พี่คุณเป็นลูกคนโต แม่พี่ตั้นเป็น
ลูกคนสุดท้อง รู้สิว่าเขาจะมีกันห้าคนพี่น้องเลยนะ อายุเลยห่างกันเยอะ
พี่คุณกับพี่ตั้นก็เลยอายุห่างกันไปด้วย”

“เธอรู้ดีจัง”

“เฮียแบร์กับเฮียไทเกอร์เคยบอกฉันตั้งแต่ก่อนจะย้ายมาอยู่ที่นี่
เสียอีก”

“ฉันลืมไปว่าเฮียของเธอสืบประวัติทุกคนที่มาสนิทกับเธอ รวมทั้งฉัน
ด้วย โชคดีที่ฉันประวัติดี”

“อืม ฉันมีพี่ที่เหมือนมีพ่อ...ไฉ่สิ...พวกเฮียเป็นห่วงฉันยิ่งกว่าป้าของ
ฉันเสียอีก” วงหน้าของกมลดาสดลง

“อย่าน้อยใจไปเลย...” มีนาตบหลังเธอเบาๆ

กมลดาสบตาเพื่อน มีนาเป็นอีกคนที่รับรู้มโนใจของเธอมาตลอดสองปีที่ผ่านมาเรียนอยู่ต่างแดน บิดาไม่เคยมาเยี่ยมเลยสักครั้ง...ไม่... แม้แต่จะโทรศัพท์มา บู่ก็เหมือนกัน เวลาเธอโทร. ไปหาพวกเขา ทั้งสองก็ไม่เต็มใจคุยด้วย เอาแต่บ่นว่า หลังๆ เธอจึงไม่ค่อยอยากโทร. ไป

“เธอยังโชคดีที่มีพี่ชายตั้งสองคน ฉันลิ เคยมี แต่พี่ก็ตาย ฉันยังอิจฉาเธอเลย ถ้าพี่ฉันยังอยู่ คงอายุพอๆ กับเฮียแบร์” ใบหน้าของมีนาหมองหม่นลง

“ฉันขอโทษที่พูดเรื่องนี้ขึ้นมา” กมลดาเป็นฝ่ายลูบหลังปลอบเพื่อนบ้าง

“ไม่เป็นไร”

“ฉันให้เธอเยี่ยมเฮียเป็นพี่ก็ได้นะ”

“ไม่เอา ฉันอยากได้เขาเป็นบอยเฟรนด์มากกว่า”

“เอาอีกแล้ว ยายมีนา”

สองเพื่อนรักหัวเราะให้แกกัน ก่อนที่สาวลูกครึ่งจะวกเข้าเรื่องเดิม

“ไอ้พี่ต้นจะอยู่ที่นั่นไหม”

“คงไม่หรอก ฉันได้ยินว่าเขามาประชุมหรือมาดูงานแค่สองอาทิตย์เอง เดียวก็กลับแล้ว”

“ดูงานอะไรหรือ”

“ไม่รู้สิ เขาไม่ได้บอก ดูเหมือนว่าเขาจะไม่อยากให้ฉันรู้ อาจเป็นความลับทางธุรกิจก็ได้”

“โอ้ ถ้าอย่างนั้นเธอต้องรีบบอกเฮียของเธอแล้วละ”

“เอาไว้ก่อนดีกว่า ฉันไม่อยากให้พวกเขาบินมาถึงนี่”

“อา...จริงด้วย ยิ่งถ้าเฮียแบร์รู้ พรุ่งนี้คงบินตามมาเลย แต่เธอจะทำยังไง เธออาจจะต้องเจอไอ้พี่ต้นบ่อยๆ เลยนะ เธอต้องไปสอนเปียโนให้เด็กๆ นี่นา”

“ก็แค่อาทิตย์ละวันเอง ตอนฉันไป เขาอาจจะยังไม่กลับบ้านก็ได้”

“แต่เด็กๆ ติดเธอมากนะ ดีไม่ดีจะมาชวนเธอไปเล่นที่บ้านเหมือนอย่างเคย แล้วเธอก็เลยต้องเจอไอ้พี่ตัน”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นฉันก็แค่อยู่กับเด็กๆ ไม่ไปยุ่งกับเขา พี่ตันเองก็คงไม่อยากยุ่งกับฉันหรอก ฉันเป็นน้องเฮียแบร์นะ เขาไม่ถูกกับเฮีย เขาก็ต้องไม่ชอบหน้าฉันเหมือนกัน เราจะต่างคนต่างอยู่จนเขากลับเมืองไทยไปเลย เธอไม่ต้องห่วง”

“ดี แค่เห็นหน้าเขา ฉันก็หมั่นไส้จะแย่ คนอะไรหน้ากวนตีนกวนตีน สมแล้วที่เฮียแบร์ไม่ชอบ คัตรูของเฮียแบร์ก็คือคัตรูของฉัน แล้วก็คัตรูของเธอด้วย!”

กมลดาพยักหน้า ไม่รู้เลยว่ามึนงงในชุดสีชมพูกอดอกมองอยู่ด้วยความหนักใจ